

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, SVIBANJ 2012. ■ GODIŠTE VI ■ BROJ 33 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1846-4076

4

DOGAĐAJNICA

Zahtjev Prezbiterskog vijeća
i udruga Požeške biskupije
Saboru i Vladi

Obljetnica vojno-redarstvene
operacije "Bljesak"
u Okučanima

Dan otvorenih vrata Katoličke
klasične gimnazije
u Požegi i Virovitici

10

ŽIVOT MLADIH

U Voćinu održano
15. biskupijsko hodočašće
osnovnoškolaca

18

IZ NAŠEG CARITASA

Akcija Kruh naš svagdašnji

20

OBITELJ

Svaki dana iznova treba
donositi odluku ljubavi

IZ PISMA BISKUPA ANTUNA ŠKVORČEVIĆA

Pozivam da se na svetkovinu
Duhova na svakoj svetoj misi
moli za poštivanje ljudskog
života u Hrvatskoj, za svjetlo
Duha Svetoga u savjestima
nositelja javne izvršne i
zakodavne vlasti kako bi
donosili pravedne zakone i
promicali ono što je za dobro
svih građana, da pruže
svaku potporu braku između
muškarca i žene te obitelji kao
ustanovi ljubavi i temeljnoj
stanici društva.

Svetkovina Pedesetnice — Duhovi

BISKUP ŠKVOREČEVIĆ POZVAO VJERNIKE DA NA DUHOVE MOLE ZA POŠTIVANJE LJUDSKOG ŽIVOTA

Svi se trebaju uključiti u raspravu o pitanjima ljudskog života

Biskup Antun Škvorčević uputio je pismo svećenicima, redovnicima i redovnicama, vjeroučiteljima i članovima crkvenih udruga s pozivom da se uključe u javnu raspravu o Prijedlogu zakona o medicinski pomognutoj oplodnji i da prigodom svetkovine Duhova organiziraju molitvu za poštivanje ljudskog života u Hrvatskoj. Biskup u pismu piše:

»Vlada Republike Hrvatske stavila je u postupak Prijedlog zakona o medicinski pomognutoj oplodnji. U njem predlagatelj pristupa ljudskom začecu, braku i obitelji na način koji je u pojedinim bitnim sastavnicama sporan s pravnog i moralnog staništa, oslanja se više na mišljenje određenih skupina u hrvatskom društvu nego onih građana čiji su stavovi utemeljeni na znanstvenim činjenicama i dokumentima međunarodne zajednice o ljudskim pravima. Budući da taj Prijedlog zakona dotiče

temeljna pitanja ljudskog života, prava i dostojanstva ljudske osobe, braka i obitelji, smatram da se svatko od nas po svojoj građanskoj svijesti i kršćanskoj savjesti treba aktivno uključiti u raspravu te zahtijevati da oni javni dužnosnici koji su izabrani voljom građana donose zakone koji služe općem dobru.

Pozivam svećenike da na svetkovinu Pedesetnice – Duhova, 27. svibnja ove godine, pri svršetku svake svete mise s narodom ukratko upoznaju vjernike s navedenim Zahtjevom te im pomognu razumjeti stavove prema ljudskom začecu koji proizlaze iz naravnog zakona, važnijih dokumenata međunarodne zajednice te kršćanskih moralnih zasada kako bi ih i sami usvojili i zastupali. Svećenici će nastojati tekst Zahtjeva uručiti saborskim zastupnicima s njihova područja. Pored toga pozivam da se na svetkovinu Duho-

va na svakoj svetoj misi moli za poštivanje ljudskog života u Hrvatskoj, za svjetlo Duha Svetoga u savjestima nositelja javne izvršne i zakonodavne vlasti kako bi donosili pravedne zakone i promicali ono što je za dobro svih građana, da pruže svaku potporu braku između muškarca i žene te obitelji kao ustanovi ljubavi i temeljnoj stanici društva. Samostanske zajednice, voditelji crkvenih udruga i vjeroučitelji pronaći će mogućnost da u predvečerje Duhova ili u neko drugo vrijeme organiziraju molitveno bdijenje za navedene nakane te u svojim životnim i radnim sredinama svjedoče evanđeoske stavove o ljudskom životu, braku i obitelji.

Neka Isusova Majka kao s apostolima u dvorani posljednje večere moli s nama za dragocjeno dobro ljudskog života«, kaže biskup u zaključku.

ODRŽANA SJEDNICA PREZBITERSKOG VIJEĆA

Ne smijemo se dati smesti agresivnošću nekih krugova koji promiču sustave bez istinskih vrijednosti

U dvorani bl. Alojzija Stepinca u Biskupskom domu u Požegi održana je 14. svibnja redovita sjednica Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije pod predsjedanjem biskupa dr. Antuna Škvorčevića. Na prvome dijelu sjednice sudjelovali su voditeljica Centra „Pro vita et familia“ u Požegi, predsjednici Hrvatskog katoličkog liječničkog društva s podružnicama u Požegi, Novoj Gradiški, Virovitici, Našicama, Pakracu-Lipiku-Daruvaru, predsjednici Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji sa središnjicom u Požegi i ograncima u Novoj Gradiški, Lipiku, Pakracu, Virovitici i Našicama, predsjednici Hrvatskog katoličkog društva prosvjetnih djelatnika

u Požeškoj biskupiji sa središnjicom u Požegi i ograncima u Našicama i Virovitici te predsjednica Udruge „S Marijom za život“. Zajednički je raspravljen tekst Zahtjeva dužnosnicima zakonodavne i izvršne vlasti u Republici Hrvatskoj glede Prijedloga zakona o medicinski pomognutoj oplodnji. Tekst je usvojen i dostavljen predsjedniku Hrvatskog sabora i Vlade te hrvatskoj javnosti.

Ustrajno svjedočiti evanđelje

Nakon toga biskup Antun je u uvodnoj riječi zahvalio članovima Prezbiterskog vijeća za pastoralne napore ovih dana na nacionalnoj, biskupijskoj i župnoj razini, spomenuvši susret mladih u Sisku, hodočašće osnovnoškolske djece i učenika katoličkih gimnazija Požeške biskupije u Voćin te slavlja svete potvrde i prve priče u župama.

Istaknuo je kako se trenutačno u Hrvatskoj zbivaju zabrinjavajući procesi na gospodarskoj i političkoj razini. Podsjetio je svećenike da je Crkva nositeljica dvijetisućgodišnje memorije Isusove smrti i uskrsne pobjede, da je u nju ugrađena i trinaeststoljetna povijest hrvatskog naroda te da je važno ne dati se smesti agresivnošću nekih krugova koji promiču sustave bez istinskih vrijednosti nego vjerno i ustrajno svjedočiti ljudima nji-

hovo evanđeosko dostojanstvo i smisao postojanja. Kazao je da su s tim ciljem bila organizirana i nastojanja Evangelizacijske korizme ove godine u Požeškoj biskupiji te je zahvalio svećenicima za prihvaćanje i ostvarivanje njezinih programa. Podsjetio je na blagdan sv. Matije apostola i čestitao imendan svećarima, članovima Prezbiterskog vijeća.

Godina vjere

Zapisnik posljednje sjednice Vijeća pročitao je tajnik Ivica Žuljević. Potom je Josip Krpeljević predstavio vijećnicima Apostolsko pismo pape Benedikta XVI. *Porta fidei* kojim proglašava Godinu vjere od 11. listopada 2012. do 24. studenoga 2013. godine. Biskup je zatim izložio pastoralne smjernice koje je Kongregacija za nauk vjere uputila za Godinu vjere, a odnose se na razinu biskupskih konferencija, mjesnih crkava i župa. Prezbitersko vijeće donijelo je određene zaključke o događanjima tijekom Godine vjere u Požeškoj biskupiji. Otvorenje Godine vjere bit će u nedjelju 14. listopada u predvečerje svetkovine sv. Terezije Avilske, zaštitnice katedrale s kojim će se povezati i spomen petnaeste obljetnice utemeljenja i uspostave Požeške biskupije. Studijski dan posvećen Katekizmu Katoličke crkve na kojem će sudjelovati svećenici,

posvećene osobe i katehisti održat će se 1. prosinca 2012. godine i program će prijaviti Katehetski ured.

Nastavak evangelizacije

Dogovoreno je da će se u korizmi sljedeće godine nastaviti za započetim ovogodišnjim evangelizacijskim nastojanjima i da će se posebna pozornost posvetiti II. vatikanskom saboru i Katekizmu Katoličke crkve. Razvidjet će se mogućnost da tom prigodom svaka katolička obitelj dobije Katekizam Katoličke crkve kao što je ove godine bilo s Evanđeljem po Marku. Programi i sadržaji trajne formacije klera bit će utemeljeni u dokumentima II. vatikanskog sabora i Katekizmu te će se održavati na redovitim mjesečnim susretima mladih svećenika, na svećeničkim dekanatskim jesenskim susreti-

ma, zajedničkim korizmenim i drugim susretima duhovne naravi. Ujedno će tijekom Godine vjere velika pozornost biti posvećena svećeničkoj liturgijskoj službi, uređenju liturgijskog prostora, prosudbi umjetničke vrijednosti slika i kipova unesenih u crkve, daljnjem prikupljanju predmeta sakralne baštine izvan liturgijske upotrebe i njihovoj pohrani u Dijecezanski muzej te nastojanjima da se uspostavi trajni postav i galerija slika. Redovita hodočašća u biskupijska marijanska svetišta bit će prigoda u kojoj će se ostvarivati sadržaji Godine vjere, a vjernici Požeške biskupije uključit će se u nacionalno hodočašće u Rim od 5. do 9. studenog 2012. godine. Na župnoj razini župnici će vjernike upoznati s Apostolskim pismom *Porta fidei* te s vjeroučiteljima oblikovati katehetske programe po

kojima će vjernicima posredovati sadržaje II. vatikanskog sabora i Katoličkog katekizma, a Katehetski ured će voditi posebnu brigu o katehezama za pripravnike za prvu pričest i svetu potvrdu i za njihove roditelje. Svjedočanstvo ljubavi tijekom Godine vjere bit će osnaženo djelovanjem župnih pastoralnih vijeća, osobito njegovim odborom za Caritas i volonterski rad.

Vijećnici su razmotrili potom neka aktualna pitanja. Među ostalim ekonom Ivan Nikolić progovorio je o poteškoćama glede povrata zemlje oduzete u vrijeme komunističke vladavine, odnosno ulaska u posjed zemljišta te spomenuo važnost da se u tom pogledu župnici u okviru svojih odgovornosti više zauzmu. Osvrnuo se i na župne financijske izvještaje te pravilno vođenje Blagajničkih dnevnika.

Prezbiterstvo vijeće i udruge Požeške biskupije

Kultura koja ne poštuje temeljna moralna načela nema budućnosti

Članovi Prezbiterskog vijeća Požeške biskupije pod predsjedanjem biskupa Antuna Škvorčevića zajedno s voditeljem Centra »Pro vita et familia« u Požegi, predsjednicima Hrvatskog katoličkog liječničkog društva s podružnicama u Požegi, Novoj Gradiški, Virovitici, Našicama, Pakracu-Lipiku-Daruvaru, predsjednicima Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji sa središnjicom u Požegi i ograncima u Novoj Gradiški, Lipiku, Pakracu, Virovitici i Našicama, predsjednicima Hrvatskog katoličkog društva prosvjetnih djelatnika u Požeškoj biskupiji sa središnjicom u Požegi i ograncima u Našicama i Virovitici te predsjednikom Udruge »S Marijom za život«, okupljeni u Požegi 14. svibnja 2012. godine zajednički upućuju Zahtjev dužnosnicima zakonodavne i izvršne vlasti u Republici Hrvatskoj.

ZAHTEJEV DUŽNOSNICIMA ZAKONODAVNE I IZVRŠNE VLASTI U REPUBLICI HRVATSKOJ

Kao građani Republike Hrvatske, svjesni svojih demokratskih prava i obveza, uključujemo se u javnu raspravu o prijedlogu Zakona o medicinski pomognutoj oplodnji te upućujemo svoj zahtjev izabranim nositeljima državne zakonodavne i izvršne vlasti, postavljenih da djeluju za dobro svih birača i drugih građana.

1 Dosadašnja javna rasprava Prijedloga zakona o medicinski pomognutoj oplodnji očitovala je da njegov predlagatelj i neki javni dužnosnici nastupaju selektivno i nedemokratski, nazivajući argumentirane stavove značajnog broja hrvatskih građana svjetonazorskim. Uvjereni smo da samo ozbiljan, svestran i stručan vrijednosni dijalog o pojedinim sastavnicama Zakona te spremnost predlagatelja da bez ideoloških ograničavanja prihvati utemeljeno mišljenje većine građana, pruža mogućnost da se dođe do pravednih i poštenih zakonskih rješenja. Tražimo da predlagatelj Zakona i zastupnici u Hrvatskom saboru bez obzira na stranačku pripadnost u daljnoj raspravi o navedenom Zakonu s većom demokratskom otvorenosti saslušaju i uvažavaju mišljenje struke i građana o važnim i osjetljivim pitanjima ljudskog života kako bi se opravdane izmjene ugradile u Zakon te on služio općem dobru.

2 Najveći broj znanstvenika u svijetu i kod nas slaže se da ljudski život počinje začećem. Na temelju toga tražimo da Zakon o medicinski pomognutoj oplodnji svakom začetom ljudskom biću prizna neotuđiva prava koja mu jamče relevantni dokumenti međunarodne zajednice i hrvatske države, među kojima je Opća deklaracija o ljudskim pravima, Europska konvencija o ljudskim pravima, Konvencija o pravima djeteta, Ustav Republike Hrvatske, Obiteljski zakon Republike Hrvatske i Zakon o suzbijanju

diskriminacije. Smatramo da Zakon o pomognutoj oplodnji ni zbog kojih razloga ne smije odstupiti od načela navedenih u spomenutim dokumentima i treba zajamčiti potpunu zaštitu prava na život svakog začetog ljudskog bića. To pravo utemeljeno je u etičkim načelima civiliziranog društva.

3 Predlagatelj Zakona o medicinski pomognutoj oplodnji opravdava zamrzavanje većeg broja ljudskih zametaka liječenjem neplodnih žena. Nitko nema pravo izložiti smrtnoj opasnosti ili predati u smrt određeni broj začetih ljudskih života da bi se rodio drugi život. Sva začeta ljudska bića imaju pravo biti zaštićena od manipulacije u bilo koje svrhe. Smatramo neprihvatljivim stvaranje ljudskog zametka spajanjem sa spolnim stanicama zamjenskog roditelja i izvan obiteljskog okružja. Ne može nitko zbog bilo kojeg interesa oduzeti pravo bilo kojem ljudskom biću na naravno začće u braku muškarca i žene, na oca i majku, na život i rast u obitelji.

Povijest svjedoči da kultura koja ne štiti najslabije članove društva i ne poštuje temeljna moralna načela nema budućnosti. Očekujemo da će kod narodnih predstavnika u Hrvatskom saboru i nositelja izvršne vlasti prevladati mudrost i da će se odgovorno zauzeti za najbolja hrvatska rješenja koja poštuju svako ljudsko biće, dostojanstvo braka i obitelji.

OBLJETNICA VOJNO-REDARSTVENE OPERACIJE »BLJESAK« U OKUČANIMA

Ne može interes donijeti Hrvatskoj pravu pobjedu, nego ljubav

Piše i snimio: Goran Lukić

Na sedamnaestu obljetnicu vojno-redarstvene operacije »Bljesak« 1. svibnja je u Okučanima održan spomen na kojem su sudjelovali predsjednik Hrvatskog sabora Boris Šprem, nekoliko ministara, izaslanstvo predsjednika Države i Vlade, Hrvatske vojske i policije, Brodsko-posavske županije, Općine Okučani, braniteljskih udruga iz Domovinskog rata te drugi. Nakon programa odavanja počasti poginulim braniteljima misu zadušnicu u župnoj crkvi predvodio je biskup Antun Škvorčević zajedno s vojnim biskupom Jurjem Jezerincem. Na početku slavlja biskup je pozdravio sve koji su se s poštovanjem i zahvalnošću okupili u crkvi sv. Vida mučenika kako bi Isusovoj žrtvi i njegovoj pobjedi povjerali poginule branitelje i 'bljeskovu' pobjedu. Pozvao je nazočne da mole za dobro domovine.

Pobjeda strategije ljubavi

U homiliji biskup je spomenuo različita polazišta i motrišta s kojih se prosuđuju ratni događaji pa tako i akcija »Bljesak«. Kazao je da joj se usuđuje pristupiti evanđeoski. Protumačio je kako nas i ovo slavlje u crkvi podsjeća da su se rimske i židovske vlasti zbog interesa opredijelile za strategiju progona, osude i smrti Isusa iz Nazareta.

Pristupajući izvana onome što se tada dogodilo, moguće je zaključiti da je

pobijedila sila. Ali, dodao je biskup, to je tek privid jer događaj Isusove smrti ima svoju dubinu, snagu i konačni smisao u onome što se događalo u Isusovoj osobi. Biskup se osvrnuo na dnevno evanđelje u kojem Isus tvrdi da su on i Otac jedno te kazao da je nasuprot ljudskom interesu i sili u njegovu djelovanju i smrti pobijedila strategija ljubavi te je on tom snagom, jačom od bilo kojeg oružja, pobjednik i nad smrću. Naglasio je kako u tom istom evanđelju Isus podsjeća da je on pravi pastir i vođa zbog ljubavi kojom polaže život za svoje, da postoji dosluh ljubavi između njega i njegovih koji mu vjeruju, čuju i razumiju glas te ga slijede.

Tko najtočnije prosuđuje?

Biskup je dodao da se upravo u takvu odnosu Isusa Krista i vjernika krije istina i snaga Crkve koja unatoč progonima traje dvije tisuće godina. Kazao je da se navedenu evanđeosku misao može primijeniti i na nedavni obrambeni Domovinski rat i na operaciju »Bljesak«. Podsjetio je da se većina hrvatskih branitelja susrela u obitelji i Crkvi s Isusovom ljubavlju zbog koje mu je hrvatski narod najvećim svojim dijelom tijekom trinaest stoljeća vjerovao, slušao njegov glas i slijedio ga. Kazao je da su generali nekih prijašnjih vojski kod nas imali velike

strategije i snažna sredstva kojima su se one trebale ostvarivati, ali da im mnogi nisu vjerovali niti ih slijedili te nisu mogli izvojevati pobjedu. Istaknuo je kako su hrvatski vojni vođe, naši generali, nastupali s ljubavlju za domovinu, slobodu, dostojanstvo svojih obitelji i za druge vrijednosti utemeljene u Evanđelju, da su im mladi ljudi vjerovali, razumjeli i slijedili u Domovinskom ratu, spremni položiti živote. Biskup je naglasio kako je i u operaciji »Bljesak« pobijedila ljubav te je najtočnije prosuđuju oni koji je sude s tog polazišta. Kad interes sudi ljubavi, od »Bljeska« do Haga, ne vidi točno, dodao je biskup. Istaknuo je da ni u sadašnjem trenutku ne može interes donijeti Hrvatskoj pravu pobjedu, nego ljubav koja širi povjerenje i omogućuje da jedni druge dobro čujemo, razumijemo i da složno djelujemo. Zamolio je Isusa Krista, pobjednika nad smrću, da pomogne ostvarenje novih hrvatskih pobjeda. Nakon popričesne molitve biskup Škvorčević je predvodio molitvu Isusovoj Majci za domovinu te potom zahvalio svima za sudjelovanje na molitvenom spomenu za poginule hrvatske branitelje. Riječ pozdrava i zahvale izrekao je i okučanski župnik fra Damir Pavić. Slavlje je pjevanjem obogatila klapa Hrvatske ratne mornarice »Sv. Juraj«.

Provincijal Bolničkog reda kod biskupa Škvorčevića

Razmotrili poteškoće u djelovanju katoličke bolnice

Biskup Antun Škvorčević primio je 4. svibnja u Biskupskom domu fra Giampietra Luzzatoa, provincijala Lombardo-venetske provincije Bolničkog reda sv. Ivana od Boga, kojoj pripada i samostan na Strmcu u Požeškoj biskupiji te tamošnja Bolnica za psihički bolesne osobe »Sv. Rafael«. U provincijalovoj pratnji bio je fra Kristijan Sinković, ekonom ove provincije, fra Dario Vermi, prior strmačkoga samostana, te fra Giovanni Giemula, član zajednice na Strmcu. Biskup i provincijal razgovarali su o pitanjima vezanima za djelovanje braće u Požeškoj biskupiji, o njihovoj bolnici, otvorenoj u svibnju prošle godine koja je primila prve bolesnike u kolovozu iste godine. Razmotrili su i poteškoće u radu jedine katoličke bolnice kod nas, među kojima je i nedostatak pravne regulative u Hrvatskoj za ustanove te vrste. Bolnica ima popunjene sve krevete, jednim dijelom psihički bolesnima, a drugim dijelom u palijativnoj skrbi. U bolnici djeluju i redovnice Družbe sestara čudotvorne medaljice. (I. I.)

SVJETSKI DAN MOLITVE ZA DUHOVNA ZVANJA

Ustrajno i sustavno promicati duhovna zvanja

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Jozo Jurić

Na četvrtu vazmenu nedjelju, Nedjelju Dobroga Pastira, 29. travnja slavio se 49. Svjetski dan molitve za duhovna zvanja. Biskup Antun Škvorčević dostavio je za tu prigodu svim župnim uredima naputke prema kojima će se u svim župama proslaviti taj dan. U oblikovanju programa toga dana župnici su se poslužili Porukom pape Benedikta XVI. pod naslovom *Zvanja su dar Božje ljubavi*.

– Nedjelja Dobroga Pastira doziva nam u svijest od kolikog je značenja sustavno, ustrajno i zajedničko promicanje duhovnih zvanja tijekom cijele pastoralne godine na različitim razinama u župi, obitelji i školi, molitvom i žrtvom, riječju i primjerom. Pri tom valja osobitu pozornost posvetiti pastoralu ministranata. Molim braću svećenike da u Nedjelju Dobroga Pastira u biskupovo ime izraze javno u crkvama zahvalnost članovima

Djela za duhovna zvanja, potaknu ih na vjernost u preuzetim obvezama, pozovu i druge da se učlane u Djelo te vode o njima brigu, posebno da prve subote ili drugog dana u mjesecu održe zajedničko klanjanje – poručio je biskup.

U župama su župnici posebno potaknuli učenike osmih razreda osnovne škole i one koji završavaju četvrti razred srednje škole da razmisle o svom budućem zanimanju predstavljajući im svećeničko i redovničko zvanje kao Božji poziv koji je moguće u molitvi i sabranosti razumjeti i prihvatiti. Mladima su predstavljene mogućnosti upisa u Bogoslovno sjemenište i na studij teologije nakon završene srednje škole, osmoškolci su upoznati s mogućnošću upisa u Katoličku gimnaziju u Požegi ili Virovitici, a aspiranti za svećeništvo, odnosno sjemeništarcu o upisu u Kolegij Požeške biskupije u Požegi.

Povjerenstvo za duhovna zvanja na čelu s Mariom Matijevićem, prefektom požeškog Kolegija, i Robertom Mokrijem, ravnateljem Kolegija i biskupovim delegatom za bogoslove, oblikovalo je programe proslave u kojima su sudjelovali bogoslovi naše biskupije iz Zagreba i Đakova te svećenički aspiranti iz Kolegija. Na Nedjelju Dobroga Pastira u prijedopodnevrim satima bogoslovi iz Zagreba zajedno sa svojim poglavarima sudjelovali su na svim svetim misama u župi bl. Alojzija Stepinca u Novskoj, a u večernjim satima na euharistijskom slavlju u župi Bezgrješnog Začeca BDM u Novoj Gradiški. Bogoslovi naše biskupije iz Đakova predstavili su se u župi Rođenja BDM u Kutjevu, bl. Alojzija Stepinca u Virovitici, bl. Ivana Merza i sv. Josipa u Slatini. Svećenički aspiranti iz požeškog Kolegija posjetili su župu sv. Marka evanđelista u Našičkom Markovcu, Gospe Fatimske u Velimirovcu i Blažene Djevice Marije u Novoj Kapeli. Na svetim misama posvjedočili su svoje iskustvo Božjega poziva i svoga puta prema svećeništvu, prikazali život u ustanovama u kojima se nalaze te svoje školovanje. Pitanja, razgovor i upoznavanje nastavljali su se i poslije misnih slavlja. I djeca i odrasli sa zanimanjem i zadovoljstvom slušali su svjedočenja, a obećali su i moliti za sjemeništarcu i bogoslove. Kako na samu Nedjelju Dobroga Pastira bogoslovi i sjemeništarcu nisu mogli posjetiti sve župe, svoje svjedočenje nastavili su i sljedećih nedjelja po pozivima pojedinih župnika.

Don Damir Stojić na tribini požeških srednoškolaca i katoličkih prosvjetnih djelatnika

Odgajatelji se trebaju oboružati razumom, vjerom i ljubaznošću

U organizaciji Hrvatskog katoličkog društva prosvjetnih djelatnika u Požeškoj biskupiji 12. travnja u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi održana je tribina »Odgoj mladih za život« koju je predvodio svećenik salezijanske družbe, studentski kapelan don Damir Stojić. Istoga dana održao je u Dvorani sv. Terezije predavanje požeš-

kim srednoškolcima na temu »Ljubav i seksualnost u Božjem naumu«. Na početku tribine sve je sudionike pozdravio predsjednik HKDPD Požeške biskupije Pavle Bucić, ravnatelj požeške Gimnazije. Don Damir je kao primjer poznatog odgojitelja mladih predstavio sv. Ivana Bosca, utemeljitelja salezijanske družbe, kojoj je karizma odgoj mladih. Don Bosco je osmislio i proveo odgojni sustav koji je nazvao 'preventivni sustav', a njime se želi mlade zaštititi da ni ne počine zlo, i to tako da oni osjete da ih volimo i da smo s njima. Prisutnost odgajatelja prožima sva tri stupa preventivnog odgoja, a to su razum, vjera i ljubaznost. – Razumno se treba postupati pa čak i kad nas netko jako naljuti. Za svaku svoju namjeru i postupak treba se pitati je li u skladu s razumom. Zatim, vjera treba motivirati naš pristup mladima i naša odgojna nastojanja jer je svako ljudsko biće otvoreno Bogu. Kad netko pravi nered ili je nepodnošljiv, on samo želi da ga se zamijeti, nedostaje mu ljubavi. I na kraju tu je ljubaznost, odnosno

osnovne ljudske riječi i postupci kao što je hvala, pohvala – objasnio je don Damir dodajući da pedagogija, odnosno edukacija žele iz osobe izvući ono najbolje. (Ž. Turuk)

KATOLIČKA KLASIČNA GIMNAZIJA U VIROVITICI PROSLAVILA DAN ŠKOLE

Škola utemeljena na sustavu evanđeoskih vrijednosti

Piše i snimio: Goran Lukić

Katolička klasična gimnazija s pravom javnosti u Virovitici proslavila je svog nebeskog zaštitnika bl. Ivana Merza i Dan škole. U predvečerje njegova spomendana 9. svibnja svetu misu u crkvi sv. Roka u Virovitici predvodio je biskup Antun Škvorčević. U koncelebraciji je bio ravnatelj virovitičke Katoličke klasične gimnazije Ivica Šoh, ravnatelj požeške Katoličke klasične gimnazije Robert Mokri, ravnatelj požeške Katoličke osnovne škole Ivica Žuljević, virovitički gvardijan i župnik fra Marko Malović te drugi svećenici. Uz djelatnike i učenike gimnazije na slavlju su sudjelovali njihovi roditelji i prijatelji. Pjevao je zbor učenika virovitičke Katoličke klasične gimnazije.

Duhovne zakonitosti

U pozdravu biskup je čestitao gimnazijalcima njihova nebeskog zaštitnika i Dan škole. Kazao je kako mladi ljudi u svome školovanju proučavaju zakonitosti prirode i društva i istaknuo da postoje i duhovne zakonitosti koje je otkrio bl. Ivan Merz i svoju intelektualnu izgradnju povezao s duhovnom te se snagom Isusova Duha izgradio u cjelovitu i snažnu osobu. Pozvao je gimnazijalce da mole njegovu pomoć kako bi ga mogli nasljedovati. U homiliji biskup je između ostalog kazao kako su roditelji Ivana Merza željeli da po-

stigne karijeru, a i on sam je to želio, te je krenuo u časničku školu. Kada je dospio na ratište 1916. –1918., Ivan je shvatio da čovjek nije ono što mu netko na društvenoj ljestvici dodjeljuje, nego ono što se u dubini njegova bića ostvaruje, kazao je biskup. Spomenuo je da je Ivan u ratnim stradanjima, zlu, mržnji i ubojstvima dozreo u svijesti da nikakva karijera ne može riješiti pitanje čovjekove prolaznosti, patnje, bolesti i smrti, nego samo Isus Krist koji je preuzeo na sebe to naše stanje da bi ga pobijedio i darovao nam smisao. Biskup je dodao kako je Isus svoje učenike poveo putem mučeništva i smrti da bi ih na dan Pedesetnice zahvatio snagom svoga Duha i uveo u svjetlo uskrsnuća te da se Ivan opredijelio za taj put, cjelovito se povjerio Isusu Kristu i za njega oduševljavao mlade ljude. Oposobljen snagom Duha bio je moćan suprotstaviti se i smrti, s Isusom postati pobjednik, kazao je biskup. Dodao je da je Ivan u tom smislu govorio kako je katolička vjera njegovo zvanje.

Ovo nije svjetonazorska ustanova

Biskup je gimnazijalcima spomenuo kako se danas u Hrvatskoj pripadnost Katoličkoj crkvi nastoji svesti na svjetonazor. „Ne dopustite da vas netko napravi svjetonazorskim bićima jer se od njega ne živi, nego od Isusove istine.“ Naglasio je da Katolička

klasična gimnazija u Virovitici nije osnovana kao ideološka ili svjetonazorska obrazovna ustanova, nego je utemeljena na sustavu evanđeoskih vrijednosti koje se odnose na životno

svjedočenje onoga što u nama može ostvariti snaga Isusova Duha, na ljubav kao vrhunski dar Duha koji pobjeđuje i samu smrt. Biskup je podsjetio gimnazijalce da su se vjerom i krštenjem ucijepili u Isusa Krista kao loze na trs koji im daje životne sokove kako bi cjelovito rasli i postigli puni životni plod i pozvao ih da na tome grade svoju sudbinu. Na primjeru obrezivanja loze i klesanja kipa u kojem se odbacuje ono što ne dopušta da se lik oblikuje u svojoj duhovnoj ljepoti i snazi, biskup je pozvao gimnazijalce da imaju hrabrosti rezati sve ono što sputava njihovu slobodu, sebičnost i ovisnosti različite vrste, da se ne boje žrtve koja pročišćava njihovo duhovno biće i pomaže da im život bude plodan.

Veliki rezultati na državnim natjecanjima

Na kraju misnog slavlja ravnatelj Ivica Šoh zahvalio je biskupu i svima prisutnima. Nakon mise u novim prostorijama Katoličke klasične gimnazije učenici su održali program u kojem su, uz sudjelovanje školskog zbora, predstavljena ovogodišnja postignuća na državnim natjecanjima i smotrama. To su postignuta prva dva mjesta na državnom literarnom natjecanju Nagrada Ivan Merz na temu „Vjerujem i to svjedočim“ koja su osvojili Veronika Novoselac i Leo Fel, učenici 4. i 1. razreda, uz mentorstvo prof. Sunčane Voronjecki, potom četvrto mjesto na državnom natjecanju iz povijesti koje je pod vodstvom prof. Hrvoja Drvenkara osvojio Leo Fel, učenik 1. razreda, nadalje plasman školske radijske emisije „Oči-ma duše“ na državnu smotru literarnih, dramskih i novinarskih radova LiDraNo, za što su zaslužni učenici 2., 3. i 4. razreda Magdalena Medved, Veronika Novoselac, Sandrino Požežanac, Luka Tripalo te njihova mentorica prof. Sunčana Voronjecki, i, konačno, prvo mjesto na državnom natjecanju iz grčkoga jezika pod mentorstvom prof. Alojzija Groša te prvo mjesto na državnom natjecanju iz hrvatskoga jezika pod vodstvom prof. Sunčane Voronjecki koje je osvojio Luka Tripalo, učenik 3. razreda. Biskup Škvorčević čestitao je Luki Tripalu na dvostrukoj pobjedi i uručio mu nagradu. Čestitao je i drugim učenicima i profesorima te zahvalio što nastoje biti kreativni u svome radu i postižu uspjehe. Zahvalio je i roditeljima za suradnju sa školom i potporu koju joj pružaju. Potom je ravnatelj gimnazije Ivica Šoh podijelio druge nagrade i darove te pozvao sve nazočne na obiteljski domjenak u prostorima Gimnazije.

DAN OTVORENIH VRATA KATOLIČKE KLASIČNE GIMNAZIJE U POŽEGI

Učenici ove škole imaju otvoreno srce za plemenitost i Boga

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Katolička klasična gimnazija u Požegi organizirala je 27. travnja Dan otvorenih vrata kojim se predstavila javnosti, ponajprije učenicima osmih razreda osnovne škole. Gimnaziju danas polazi peta generacija učenika, trenutačno ih je 215 u osam razrednih odjeljenja. – Zahvaljujući našem osnivaču biskupu Antunu Škvorčeviću gimnazija je osnovana 2007. o desetoj obljetnici utemeljenja Požeške biskupije. Započeli smo djelovati u skromnim uvjetima Doma pape Ivana Pavla II. No, zahvaljujući požeškoj Gimnaziji i Požeško-slavonskoj županiji, dodijeljena nam je ova zgrada u kojoj uz gimnaziju djeluje i Katolička osnovna škola s produženim boravkom. Zgrada je iznutra potpuno obnovljena, sve su učionice opremljene najsvremenijom opremom. Danom otvorenih vrata želimo se predstaviti i mogućim budućim učenicima i svekolikoj javnosti – ističe ravnatelj vlč. Robert Mokri.

Novi program

Ravnatelj Mokri najavio je da će od iduće školske godine učenicima biti ponuđena mogućnost da prilikom upisa biraju između dva programa: dosadašnjega klasičnoga te općega gimnazijskoga.

Zbog toga će škola promijeniti i svoje ime u: Katolička gimnazija. – Naime, učenici velikim dijelom upisuju našu školu jer je katolička. Primijetili smo da su neki od njih spremniji slijediti program opće gimnazije te smo – nakon savjetovanja na županijskoj razini – od Ministarstva znanosti, obrazovanja i sporta zatražili dopuštenje za otvaranje i takvog programa. Osim obrazovanju, u ovoj školi veliku pozornost pridajemo odgoju kako bi se učenici izgradili u cjelovite osobe – pojasnio je ravnatelj Mokri. Prigodom Dana otvorenih vrata gimnaziju je posjetio i biskup Antun Škvorčević. Učenici pojedinih razreda u više radionica predstavili su biskupu određene programe, od filmova u radionici grčkoga jezika, radionice engleskog i talijanskog jezika, prikaza

afričkoga putovanja Požežanina Dragutina Lermana u geografskoj radionici, labirinta KKG, radionice iz fizike, biologije i kemije, do sportskih priredbi i glumačke predstave u dvorištu škole. Posebnu pozornost privukla je predstava »Neredi u Troji«, u kojoj su gimnazijalci u klasičarskom duhu prikazali događaje koji su prethodili Trojanskom ratu, povezujući to sa sadašnjim situacijama u društvu.

Nadahnuće u Evanđelju

Biskup se na kraju susreo s profesorima te s njima razgovarao o školskim pitanjima i problemima, pohvalio njihovu zauzetost kojom su motivirali učenike da oblikuju različite prigodne programe. Kazao je kako je u susretu s učenicima zamijetio da Katolička klasična gimnazija u Požegi nije otvorila tek vrata školske zgrade, nego da većina njezinih učenika ima otvoreno srce za plemenitost i ono što je više od znanja – za Boga i duhovnu dimenziju svoga postojanja.

– Katolička klasična gimnazija u okviru srednjoškolskog sustava osposobljava mladog čovjeka razumjeti današnje društvo i njegova previranja. Važnost je ove škole da širom humanističkom naobrazbom pruža mogućnost upoznavanja kršćanske, rimske i grčke civilizacije kao temelja europske kulture te doprinosi razumijevanju kršćanstva i humanizma kao općeeuropskih vrijednosti zbog čega se poseban naglasak daje vjeronauku, latinskome i grčkome jeziku. Vjeronauk je važan zbog vjerskog karaktera škole u kojem vlada ozračje međusobnog odnosa i odnosa prema predmetima u evanđeoskom duhu. Latinski jezik osnova je ostalih europskim jezicima, a bio je i stoljetni službeni jezik hrvatske prošlosti pa će se iz toga razloga posebno njegovati. Grčki jezik također je bitan jer uz latinski daje drugu dimenziju klasične naobrazbe, svojstvenu našoj školi – ističe ravnatelj.

Svaki polaznik klasične gimnazije, stječući humanističku i klasičnu naobrazbu, može nastaviti svoje obrazovanje i u prirodnim i u društvenim znanostima.

Marija Marković, maturantica

Sudjelovali smo u stvaranju škole

– Kako smo mi bili tek druga generacija ove škole, možemo reći da smo sudjelovali u njezinu stvaranju što je za nas bilo i uzbudljivo. Nisam je upisala samo zbog grčkog i latinskog jezika na kojima počivaju temelji naše civilizacije nego i zbog toga što je to katolička škola. Očekivala sam da će zbog toga imati svoj standard, i standard profesora, ali i onih koji će se upisati u nju. Posebno mi se sviđa što se u ovoj školi profesori svakom učeniku posvećuju kao osobi.

brazbu, može nastaviti svoje obrazovanje i u prirodnim i u društvenim znanostima.

– Kao i sve klasične gimnazije, i naša daje najširu opću naobrazbu u hrvatskom srednjem školstvu, ali se razlikuje od drugih u jednoj točki: povezana je s Evanđeljem iz kojega crpi nadahnuće i snagu – poručuje ravnatelj.

Ante Franjić, 3. r.

Ovdje se njeguje duh zajedništva

Ovu sam školu upisao jer s jedne strane razmišljam i o svećeničkom pozivu, a s druge strane od svojih sam starijih prijatelja i kolega čuo da je ona jako dobra podloga za studij, program nije nimalo lagan, ali atmosfera je odlična kao i društvo. U ovoj školi više se njeguje zajedništvo, više se međusobno družimo, idemo na terensku nastavu, hodočašća.

SLAVLJE BL. IVANA MERZA U STRAŽEMANU I SLATINI

Bl. Ivan Merz je u Isusu Kristu našao istinu života

Pišu: G. Lukić i Lj. Marić • Snimili: Goran Lukić i Ivona Lozić

Župa Stražeman zaslugom župnika Josipa Devčića odavno njeguje poseban odnos prema hrvatskim velikanima duha, među kojima su Alojzije Stepinac i Ivan Merz. To je očitovala i postavljajući mozaik njima na spomen u župnoj crkvi osamdesetih godina prošlog stoljeća, zbog kojega je župnik bio proganjan od komunističkih vlasti i kažnjen. Nakon njihova proglašenja blaženima, župa je primila njihove moći te svečano slavi njihove spomendane. Na spomendan bl. Ivana Merza 10. svibnja svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević. Župnik Devčić je u pozdravu spomenuo kako su tijekom njegova četrdesetogodišnjeg župnikovanja rasli vjernički naraštaji u župi Stražeman, nadahnuti velikanima naše nedavne prošlosti te izrazio zahvalnost svima koji su ostali vjerni Bogu u zajedništvu života svoje župe. Biskup je čestitao župniku za njegovo četrdesetogodišnje služenje vjerničkoj duši stražemanske župe i zahvalio za sve što je tijekom petnaest godina postojanja Požeške biskupije učinio u suradnji s biskupom za dobro svoje mjesne Crkve, posebno u Voćinu za izgradnju crkve i organiziranje marijanskih hodočašća.

Velikani duha

U homiliji biskup je predstavio Ivana Merza kao primjer mladog čovjeka koji iskrenom otvorenosti srca traga za punom istinom o ljudskom životu, nalazi je u Isusu Kristu i posvemašnjim predanjem ju svjedoči u svojoj svakodnevici. Pozvao je stražemanske župljane, osobito djecu i mlade, da budu osjetljivi i otvorena srca za one mogućnosti koje su im darovane u Isusu Kristu, da ih prime opredjeljenjem vlastite slobode te i sami postanu velikani duha. Biskup je prigodom spomendana bl. Ivana Merza podijelio i sakrament svete potvrde skupini od tridesetak osnovnoškolaca iz stražemanske župe. Na svršetku slavlja zahvalio je svima koji u župi doprinose njezinu životu, posebno stalnom đakonu Zdravku Ticlu za ono što nastoji činiti i na biskupijskoj razini.

Dokidanje trpljenja?

Spomendan bl. Ivana Merza posebno svečano proslavljen je u istoimenoj župi u Slatini, jedinoj u našoj biskupiji koja je posvećena ovom hrvatskom velikanu. Vjernici ove župe predvođeni župnikom Ivicom Razumovićem za slavlje su se pripremali devetnicom. Na sam blagdan jutarnje misne slavlje u paviljonu slatinske OŠ E. Kumičića predvodio je Anto Ivić, župnik iz Sopja. Predvodio je i središnje župno slavlje. Predstavio je hrvatskog blaženika te iznio neke njegove biografske podatke. – Živimo u svijetu koji želi dokinuti trpljenje, a koje je za Ivana Merza

most koji povezuje zemlju s nebom. Želeći dokinuti jedno trpljenje čovjek često izaziva drugo trpljenje o kojemu ne razmišlja. Posljedica velikih ideologija i totalitarnih režima koje je okusio i naš zaštitnik Merz jest želja našega vremena za dokidanjem svih vrsta patnje i križeva u ljudskim životima. Od proganjanja i ubijanja nevinih ljudi zbog njihove rase, vjere i kulture danas se došlo do tolerancije svake ljudske volje i ozakonjenja želja svih ljudi, makar te želje i volje bile nehumane i uzrokovale drugima trpljenja i patnje. Sve to u ime velikih ljudskih sloboda i autonomije od Boga, patnje i nepravde – poručio je vlč. Ivić. Djeci je blaženika predstavio kao onog koji je kao đak bio uporan i marljiv. Bavio se sportom, svirao je klavir, puno je čitao i učio, govorio je 10 stranih jezika. – Imao je pravila za svoj život koja su ga učinila svetim čovjekom: svaki se dan Bogu pomoliti, svaki se dan barem malo baviti sportom, uvrjede strpljivo podnositi, siromašnima pomagati. I vi, djeco, nešto od ovoga možete: naučiti neki strani jezik, baviti se sportom, svaki se dan Bogu pomoliti, ali od svega je najvažnije biti dobar – poručio je predvoditelj slavlja. Nakon slavlja učenicima koji su napisali najbolji literarni rad ili napravili najljepši crtež na temu blaženog Merza uručene su prigodne nagrade.

Učitelji pred izazovima novoga vremena

U Novoj Gradišci je 5. svibnja održan cjelodnevni stručni skup za odgojitelje, učitelje, nastavnike, stručne suradnike i ravnatelje dječjih vrtića, osnovnih i srednjih škola s područja pet slavonskih županija na kojemu je o temi »Učitelj pred izazovima novoga vremena« govorio predavač prof. dr. Tomislav Ivančić.

On je sudionicima skupa govorio o antropološko-duhovnoj dimenziji čovjeka, o patologiji čovjekove duhovne duše i antropološki zdravim prosvjetnim djelatnicima. U svojim predavanjima upozorio je na važnost učitelja u razvoju cjelokupnog društva, koje bez učiteljeva kvalitetnog rada nema budućnosti. Nema odgovornijega posla od učiteljeva jer priprema učenika za ono što će on raditi na ovom svijetu. Roditelji jesu prvi i najvažniji odgojitelji svoje djece, ali velika je uloga onoga što im učitelji pružaju. Učitelji su dobili i konkretne upute na koji način pristupiti problematičnim učenicima i kako promijeniti negativnu klimu u razredu, zbornici, školi. Učitelj mora biti primjer jer samo će one kvalitete koje je uspio izgraditi na sebi moći s lakoćom predati drugima. Organizatori skupa bile su osječka podružnica Agencije za odgoj i obrazovanje i OŠ „Vladimir Nazor“ Adžamovci. (V. Mikić)

PREDSTAVLJAMO OVOGODIŠNJE KANDIDATE ZA SVEĆENIČKO REĐENJE

Bogu zahvalni za poziv mole za ustrajnost i revnost

Petorica đakona Požeške biskupije započeli su neposrednu pripravu za svećeničko ređenje koje će biti u Katedrali 23. lipnja 2012. u 10 sati. Predstavljamo ih vjernicima naše Biskupije i preporučujemo u molitve.

Zahvalan Bogu što me pozvao

Josip Homjak rođen je 16. studenoga 1983. godine u Novoj Gradiški, treće je i najmlađe djetete majke Emilije i oca Ivana. Starija sestra i brat zasnovali su svoje obitelji. Osnovnu školu završio je u Vrbovi, a srednju geodetsku u Sl. Brodu. Nakon završetka škole počeo je raditi kao pomoćni radnik u građevinskoj tvrtki u Novoj Gradiški. Posao je prekinuo zbog odlaska na služenje vojne obaveze u trajanju od šest mjeseci te ga ponovno nastavio, ali ovaj put kao poslovođa na gradilištu.

— Stjecajem okolnosti preselio sam se iz Vrbove u Godinjak, rodno selo s. Jule Ivanišević, u župu Staro Petrovo Selo. Tada sam počeo intenzivnije razmišljati o svećeničkom pozivu koji sam osjetio još davno u djetinjstvu, ali koji sam nastojao potisnuti negdje u svoju nutrinu. I nakon dvije godine promišljanja i borbe u sebi donio sam konačnu odluku. Upisao sam se u sjemenište u Đakovu i ondje završio studij teologije. Svoj đakonski praktikum obavljao sam u župi sv. Terezije Avilske u Požegi i u Ordinarijatu. Zahvalan sam Bogu što me pozvao i što mi je pomogao da se odazovem njegovu pozivu. Nadam se da ga svojim životom neću iznevjeriti — poručio je Josip.

Znam da je Bog Ljubav

Nikola Legac rođen je 26. rujna 1987. godine u Požegi. Otac Ivica i majka Jozefina (rod. Mazani) osim njega imaju i dvije godine mlađega sina Josipa, studenta elektrotehnike u Osijeku, a u obitelji su s njima i baka i djed. Osnovnu školu završio je

u svom rodnom selu Radovancima te u Velikoj. Potaknut ministrantskim susretom u Dječaćkom sjemeništu u Zagrebu, na radost svoje obitelji, župljana i tadašnjega župnika Perice Matanovića odlazi u Dječaćko sjemenište u Zagreb gdje je završio Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. Potom se upisuje na Katolički bogoslovni fakultet u Đakovu kao svećenički kandidat Požeške biskupije. Nakon dvije godine, 2008., biskup Antun Škvorčević šalje ga na daljnje školovanje u Rim kao pitomca Velikoga papinskoga sjemeništa gdje je pohađao Lateransko sveučilište. — Prvi moj dekret odveo me u župu Orahovica gdje obnašam svoj đakonski praktikum u kojemu me prati vlč. Željko Strnak kojemu sam neizmjereno zahvalan za svaku sugestiju i potporu u mojim prvim pastoralnim koracima. Ako vam kažem da je Bog Ljubav, rekao sam vam sve o svojim željama za budućnost, kao mladoga svećenika: činiti sve iz Ljubavi, u Ljubavi živjeti, nju propovijedati, u njoj trpjeti, u Ljubavi umrijeti — ističe Nikola.

Uzor mi je arški župnik

Tihomir Bilešić, sin Milana i Blaženke, rođen je 23. listopada 1986. godine u Zagrebu. S roditeljima i mlađom braćom Krunoslavom i Hrvojem svoju mladost proveo je u rodnoj kući u Starom Petrovu Selu gdje je završio i osnovnu školu. Potom odlazi u Međubiskupijsko dječaćko sjemenište u Zagrebu gdje završava Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. — Malo sjemenište ustanova je koja mlade ljude duhovno jača, približuje Boga na poseban način te sam nakon četiri godine provedene u njemu iz dana u dan jačao i učvršćivao svoj poziv te donio sigurniju odluku kako želim služiti Bogu i čovjeku kao svećenik — ističe Tihomir koji je teološki studij započeo na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu, a završio na Jordanovcu u Zagrebu kod otaca isusovaca.

Đakonski praktikum služio je u pleterničkoj župi. — Primanjem svetoga reda prezbiterata za mene je velika radost, ali i velika odgovornost prema mojoj biskupiji i Crkvi u Hrvata. Molim Svemogućega Boga da svoj svećenički život ravnaj po uzoru na svetoga Ivana Mariju Vianeja, župnika arškog. Neizmjereno sam zahvalan svima koji su mi bili podrška i koji su me pratili svojim molitvama, bez kojih bi uistinu bilo teško koračati ovom zemljom — poručuje Tihomir.

Služiti Bogu i svome narodu

Ivica Bošnjak rođen je 9. rujna 1987. godine u Požegi. S ocem Šimunom i majkom Katom živio je u Jakšiću gdje je završio i osnovnu školu, a srednju ekonomsku, smjer komercijalist, u Požegi. — U obitelji sam primio temelje svoje vjere koju sam razvijao pohađajući vjeronauk u župi i školi. Nakon primanja sakramenta svete potvrde postao sam aktivniji član svoje župne zajednice, posebice kao čitač. Sve više me privlačilo otkrivanje zajedništva s Bogom u molitvi, duhovnom štivu i sudjelovanju u župnim događajima. Nakon srednjoškolskog obrazovanja osjetio sam u dubini svoga bića da me Bog poziva na svjedočenje vjere služenjem braći i sestrama u svećeničkoj službi — ističe Ivica. Upisao je na Katolički bogoslovni fakultet u Đakovu kao svećenički kandidat Požeške biskupije. Nakon dvije godine odlukom biskupa dr. Antuna Škvorčevića nastavio je studij na papinskom sveučilištu Lateran u Rimu živeći istovremeno u Rimskome sjemeništu gdje je još više upoznao širinu i bogatstvo Katoličke crkve. Đakonski praktikum odradio je u župi Pakrac. — Zahvaljujem Bogu na daru poziva. Želim kao svećenik Crkve kojoj s ponosom pripadam služiti Bogu i svome narodu, a vjerujem da ću s Božjom pomoći to uvijek s ljubavlju činiti — poručuje Ivica.

Bog će mi pomoći da ga ne iznevjerim

Ivan Certić rođen je 29. kolovoza 1981. u Novskoj. S roditeljima, sestrom i bratom djetinjstvo provodi u Roždaniku. Svoje prve ministrantske korake napravio je u župnoj crkvi u Rajiću te u kapelici sv. Roka u Roždaniku. Osnovnu školu polazio je u Rajiću, a završio u Novskoj zbog Domovinskoga rata devedesetih godina. Nakon završene srednje škole zaposlio se, a nakon tri godine upisao se na Katolički bogoslovni fakultet u Zagrebu. Studij je završio na Jordanovcu kod isusovaca. — Od ranoga djetinjstva bio sam aktivan u župi kao ministrant i čitač. Želja za svećeništvom osobito se u meni budila tijekom susreta s mnogim svećenicima, na susretima mladih, na biskupijskim križnim putovima te posebice u radu u župi. Neizmjereno sam zahvalan svojoj obitelji i prijateljima koji su mi uvijek vjerna podrška. Bog me pozvao na ovaj životni put računajući sa mnom da ga nasljedujem kroz život. Vjerujem da će mi Svemogući udijeliti milost da nikada ne iznevjerim ovu svetu službu i narod koji će mi biti povjeren — ističe Ivan.

U VOĆINU ODRŽANO 15. BISKUPIJSKO HODOČAŠĆE OSNOVNOŠKOLACA POD GESLOM »EVO TI MAJKE«

Marija nam pomaže da ostanemo na Isusovu putu

Pišu: Goran Lukić i Ljiljana Marić

U Voćinu je 5. svibnja, prve subote u Marijinu mjesecu, održano 15. biskupijsko hodočašće osnovnoškolaca iz župa Požeške biskupije pod geslom »Evo ti Majke«. Sudjelovalo je više od dvije tisuće djece. Posebnost ovogodišnjeg hodočašća bila je u tome što se glavni dio programa odvijao prvi put u ponovno izgrađenoj i posvećenoj crkvi Svetišta Gospe Voćinske. Svaka je skupina nakon dolaska u Voćin organizirala ulaznu procesiju u svetište od ponovno podignutog hodočasničkog križa na cesti Požega – Slatina, obišla lik Gospe Voćinske s pozdravnom pjesmom i molitvom. Potom je na otvorenom svetišnom prostoru započeo program stvaranja hodočasničkog zajedništva na kojem su se predstavile župe iz kojih su došli hodočasnici. Slijedilo je pokorničko bogoslužje, sveta ispovijed te služba pohvala i molbi Isusovoj Majci u kojoj je nekoliko skupina djece predvodilo pjesmu, poklike i molitve. Program su pripremili i vodili vjeroučitelji Ivana Bušić i Darko Papak iz Požege.

Pozdrav Isusovoj majci

Euharistijsko slavlje, koje je predvodio biskup Antun Škvorčević s četrdesetak svećenika, započelo je ulaznom procesijom iz prijašnje crkve-barake u obnovljeno svetište. Uz biskupa, svećenike, đakone i bogoslove bili su i pobjednici natjecanja vjeronaučnog znanja iz deset dekanata Požeške

biskupije koji su nakon mise sudjelovali na završnom natjecanju. Na početku je biskup pred likom Gospe Voćinske pozdravio Isusovu Majku, a zatim svećenike, đakone, djecu i sve druge nazočne.

Otvorena i radosna srca

U homiliji biskup je podsjetio učenike na četrdesetogodišnje okupljanje djece na hodočašćima u Voćinu, na teška stradanja voćinske crkve i vjernika u Domovinskom ratu na koje podsjeća podignuti spomenik pokraj ulaza u crkvu, na pobjedu po zaboravu Isusove Majke o kojoj svjedoči preljepa nova voćinska crkva, o njihovoj duši punoj odanosti, zahvalnosti i vjernosti koju su došli iskazati prema Isusu i njegovoj Majci. Pozvao je djecu da po ovom hodočašću otvorena i radosna srca ponovno prihvate Mariju za svoju Majku te s njome povjere svoje živote Isusu, pobjedniku nad smrću.

Slušati i vršiti Božju riječ

Na temelju biblijskih čitanja biskup je progovorio djeci o ljudskoj sposobnosti slušanja, spoznaje i gledanja na život u svjetlu Božje riječi. Na dijaloški način približio im je sudbinu Božje riječi po Pavlovu i Barnabinu naviještanju, odbijanju Židova prihvatiti njihovo svjedočanstvo i obraćanje poganima. Istaknuo je kako je spomenuto odbijanje bilo razlogom da su apostoli krenuli naviještati Isusa Krista i poganima te da je Riječ čudesnim putem kroz mnoga osporavanja dospjela do nas da se u nama nastani te da i mi od nje živimo. Biskup je stavio djeci pred oči primjer Isusove Majke koja je usred svijeta

zauzeta svojim poslovima, silnom pozornošću slušala i vršila Božju riječ, postala Božjom suradnicom na ostvarenju njegova nauma spasenja po utjelovljenju Isusa Krista, njegovoj smrti na križu i uskrsnuću.

Najbolje se vidi srcem

Biskup je potom podsjetio djecu na Isusove riječi u evanđelju kako su on i Otac jedno i tko vidi njega – vidi i Oca. Upozorio je kako se u Filipovoj molbi Isusu da im pokaže Oca krije izazov za naš pristup životu, nerijetko sveden samo na razinu vidljivoga i opipljivoga. Protumačio je djeci kako se Isusov »vidjeti« u evanđelju ne odnosi na naše fizičke oči, jer se najbolje vidi srcem, te kako onaj koji vjerom pristupa Isusu gleda prodornijim pogledom kojim se vidi najdublje i najdalje. Kazao je kako je Isusova Majka i u svome voćinskom svetištu mnogim hodočasnici-ma pomogla da ozdrave u srcu i savjesti, progledaju u vjeri te dublje budu dionici Isusove pobjede nad smrću, smisla života koji se samo po njemu može postići. Pre-

Na hodočašću cijela obitelj Černušak

Klara Černušak iz požeške župe sv. Terezije Avilske napunila je tek 14 mjeseci, a već je došla na svoje prvo hodočašće u Voćin. S njome je bila i njezina mama Jasna te tata Robert i njihovih ostalih sedmero djece, od kojih je najstarija Veronika, učenica četvrtoga razreda. Njezine tri sestre idu u Katoličku osnovnu školu u Požegi. – Ovo je prvi put da smo kao cijela obitelj došli na dječje hodočašće, ali inače dolazimo na Veliku Gospu te 21. kolovoza. Hvala Bogu, lijepo je vrijeme, ima puno djece i sviđa nam se – kazala je mama Jasna. Tata Robert dodao je kako je ovo bila prigoda i da cijela obitelj bude zajedno, i to na najljepši mogući način: hodočasteći Gospi Voćinskoj.

poručio je djecu i njihove obitelji Isusovoj Majci kako bi u suvremenim lutanjima ostali na Isusovu putu.

Čin povjere Mariji

Iza popričesne molitve biskup je predvodio čin povjere mladih hodočasnika Isusovoj Majci. Zatim je podsjetio djecu da se upravo toga dana održava susret mladih u Sisku te pozvao da se s njima sjedine u molitvi. Zahvalio je svećenicima, vjeroučiteljima i domaćem župniku sa suradnicima i svima drugima na trudu i ljubavi koju su uložili u pripravi i održavanju hodočašća. Voditelj Svetišta Mladen Štivin i dvoje predstavnika mladih iz voćinske župe čestitali su skupcu skori rođendan i imendan.

Nakon odmora u parku nekadašnjeg voćinskog dvorca započelo je završno natjecanje iz vjeronaučnog znanja u kojem su sudjelovali pobjednici na dekanatskim natjecanjima iz župa Jakšić, Orahovica, Lipovljani, Nova Gradiška – Bezgrešnog začeca, Staro Petrovo Selo, Pakrac, Pleternica, Požega – Sv. Terezija Avilska, Nova Bukovica i Špišić Bukovica. Prvo

mjesto osvojila je skupina iz župe Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije iz Nove Gradiške koju su činili Leona Budaković, Izidora Vrebac, Ida Ferko-
vić, Laura Grgić i Ana Posavčević, drugo vjeroučenici iz Lipovljana, a treće iz župe sv. Terezije Avilske u Požegi. Osvajačima prvoga mjesta biskup Škvorčević je uručio veliku medalju Gospe Voćinske s poveljom, a drugim pobjednicima knjige s priznanjem. Uslijedila su natjecanja u različitim športskim disciplinama: u nogometu, graničaru, potezanju užeta, skakanju u vreći i drugima. Najbolji u nogometu bili su vjeroučenici iz Velike, drugi su bili iz Vidovaca, a treći iz Lipovljana; u graničaru prva je bila ekipa iz Pleternice, druga iz požeške župe sv. Terezije Avilske, treća iz župe bl. A. Stepinca iz Novske. U potezanju užeta najjačima su se pokazali dječaci iz Kutjeva, zatim iz Kaptola i novogradiške župe Bezgrešnog začeca BDM. Među djevojčicama u istoj disciplini najspretnija je bila ekipa iz Lipika, zatim iz Kaptola i Velike. Denis Müller i Ena Valentić iz

Djeca o hodočašću

Došli smo se moliti za sebe, svoje obitelji, zdravlje...

Svaki mali hodočasnik imao je svoju molitvenu nakanu upućenu Gospi Voćinskoj. Devetogodišnja Marta Štimac iz požeške župe sv. Terezije Avilske prvi put je bila na dječjem hodočašću. – Ovdje mi je jako lijepo. Posebno sam se molila za svoju baku koja je nedavno umrla da joj bude lijepo u nebu – kazala je Marta. Nikolina Mikelčić, učenica 6. razreda iz župe Kaptol, do sada je već nekoliko puta bila na dječjem hodočašću. – Volim hodočastiti Mariji. Ovdje se posebno molim za svoju obitelj i svoje zdravlje – kazala je Nikolina.

Osmašica Anđelka Rosman iz župe Pakrac do sada je dolazila u voćinsko svetište, ali ovoj joj je prvo dječje hodočašće. Sudjelovala je i u kvizu znanja.

– Bilo mi je jako zanimljivo, a i zabavno u drugom dijelu – rekla je Anđelka. Osmašica Ani Posavčević iz Nove Gradiške nije samo bilo lijepo nego je bilo i napeto jer se do zadnjega pitanja nije znao pobjednik u vjeronaučnom kvizu, a upravo je njezina ekipa na kraju odnijela pobjedu. – Ovdje sam već četvrti put. Dolazimo prije svega da se molimo Gospi Voćinskoj, da se družimo i upoznajemo mlade iz drugih župa naše biskupije. Posebno se molim da izaberem pravu srednju školu – kazala je Ana.

Nove Gradiške pobijedili su u igri skakanja u vreći, a Martin Jurkić iz Daruvara u nošenju stolnoteniske loptice u žlici. Svi su pobjednici nagrađeni prigodnim darovima.

HODOČAŠĆE UČENIKA KATOLIČKIH GIMNAZIJA POŽEŠKE BISKUPIJE U VOĆIN

Na hodočašćima u marijanska svetišta ostvaruje se hrvatska sloboda

Piše i snimio: Goran Lukić

U subotu 12. svibnja održano je drugo hodočašće učenika i djelatnika katoličkih gimnazija Požeške biskupije u Voćin. Učenicima Katoličke klasične gimnazije iz Požege i Virovitice pridružili su se i drugi učenici srednjih škola s područja biskupije, ponajprije maturanti koji su zajedno s maturantima katoličkih gimnazija izrazili zahvalnost Bogu na svršetku srednjoškolskog obrazovanja.

Marijanske pohvale

Vjeroučitelj Mario Voronjecki stigao je iz Virovitice u Voćin s grupom gimnazijalaca na biciklima. Nakon dolaska u Voćin skupine mladih hodočasnika krenule su od hodočasničkog križa prema crkvi gdje su pozdravile lik Gospe Voćinske. Zajednički program započeo je na prostoru izvan crkve, gdje su učenici požeške Katoličke klasične gimnazije predvodili službu Marijanskih pohvala, nakon toga slijedilo je pokorničko bogoslužje i osobna ispovijed. U svečanoj procesiji od crkve-barake u novu crkvu ušli su maturanti, ministranti, svećenici i biskup Antun Škvorčević koji je predvodio euharistijsko slavlje. Procesija se zaustavila pred kapelom Gospe Voćinske u kojoj je biskup Antun pred Marijinim likom izrekao pozdrav Isusovoj Majci popraćen poklikom „Evo ti Majke!“

Duhovna izgradnja

Biskup je učenicima rekao kako je ovo njihovo hodočašće višestruko znakovito, osobito zato što se ono prvi put događa u novoizgrađenoj crkvi u koju unose svoje mladenačke radosti i nade, poteškoće i nemoći da bi ih povjerali Isusovoj Majci, kao što su to činili brojni hodočasnici tijekom stoljeća. Istaknuo je da će po njihovim dolascima u ovo svetište idućih godina, osobito kad postanu odrasli ljudi, biti nastavljena njihova duhovna izgradnja,

svjedočena snaga vjere, očitovano zajedništvo Isusove Crkve koje živi u Požeškoj biskupiji. Pozvao ih je da se na ovom hodočašću iskrenim mladenačkim srcem duboko povežu s Isusovom Majkom te zajedno s njom povjere Isusu Kristu svoje plemenite čežnje i molbe, poteškoće i slabosti da ih on pridruži svojoj žrtvi križa i uskrsnoj pobjedi. Podsjetio ih je da se sutra u katoličkom svijetu slavi Majčin dan te pozvao da mole za svoje majke, iskažu im pažnju i ljubav. Potaknuo je maturante da sjedinjeni s Marijom očituju svoju zahvalnost Bogu za sve ono što su tijekom srednje škole primili.

Služiti istinskom dobru

U homiliji, polazeći od dnevnih liturgijskih čitanja, biskup je mladima progovorio o realizmu i budnosti s kojom trebaju nastojati živjeti svoju slobodu, kako ne bi postali žrtve svijeta, koji se po Isusovim riječima očituje u porobljenosti sebičnošću i zlom, djelovanjem označenom negativnostima. Kazao je kako se Isus predstavlja u evanđelju kao jedini moćan osloboditi nas svojom ljubavlju od nemoći i propadljivosti svijeta. Podsjetio je da se upravo na hodočašćima u marijanska svetišta zagovorom Isusove Majke tijekom mnogih stoljeća po molitvi i pokori, ispovijedi i euharistiji te drugim dobrim djelima ostvarivala dragocjena hrvatska sloboda, izdizanje iz svijeta zla i nemoći u Božju pobjedu. Potaknuo je gimnazijalce da se nikada ne odreknu tog prokušanog duhovnog puta te iz Božjih mogućnosti izgrađuju svoju slobodu i ugrađuju je u hrvatsko društvo. Na primjeru trenutne rasprave o prijedlogu zakona o pomognutoj oplodnji posvjedočio je kako smo u opasnosti postati žrtve određene

neslobode u pristupu životu i čovjeku kao najvećoj vrijednosti. Pozvao ih je da mole Božje svjetlo za svoja srca i savjesti te za one koji bi u svojim javnim službama trebali služiti istinskom dobru hrvatskog čovjeka. Pri kraju svete pričesti maturanti su zajedno s drugim učenicima zapjevali *Tebe Boga hvalimo*, a potom je biskup sve nazočne mlade hodočasnike povjerio brižnoj skrbi Isusove Majke. Ravnatelj Robert Mokri zahvalio je biskupu za potporu koju daje učenicima katoličkih škola te mu čestitao petnaestu obljetnicu utemeljenja biskupije i njegove osobne godišnjice. Pjevanje na svetoj misi predvodio je zbor Katoličke klasične gimnazije u Virovitici.

Uprizorenje Puta svjetla

Nakon svete mise učenici su se mogli odmoriti i razonoditi u izvanredno lijepom parku nekadašnjega voćinskog dvorca u blizini crkve. Potom je nastavljen hodočasnički program Put svjetla čije su pojedine postaje priredili i uprizorili učenici i vjeroučitelji Gimnazije Požega, Gimnazije Daruvar, Ekonomske i turističke škole Daruvar, Srednje škole Novska, Obrtničke škole Požega, Srednje škole Marka Marulića Slatina, Gimnazije Nova Gradiška, Industrijsko-obrtničke škole Virovitica, Tehničke škole Virovitica, Srednje škole Izidora Kršnjavoga Našice, Srednje škole Stjepana Ivšića Orahovica, Tehničke škole Daruvar, Industrijsko-obrtničke škole Slatina i Industrijsko-obrtničke škole Nova Gradiška. Hodočašće je završilo zajedničkom zahvalom u crkvi pred likom Gospe Voćinske. Program hodočašća organizirali su ravnatelji Katoličkih klasičnih gimnazija u Požegi i Virovitici Robert Mokri i Ilica Šoh te predstojnik Katehetskog ureda u Požegi Žarko Turuk.

Hodočašće marijanske pobožnosti i zajedništva s Crkvom u Gradišću

Piše: Goran Lukić • Snimili: Goran Lukić i obitelj Huška

U uskrsnom tjednu od 10. do 14. travnja 32 svećenika Požeške biskupije do deset godina svećeništva, šestorica đakona i stotinjak drugih vjernika uputilo se na hodočašće u Mariazell, Željezno i Beč. Bilo je to ponajprije hodočašće svećeničke trajne formacije koje je predvodio biskup Antun Škvorčević. Organiziralo ga je Biskupijsko povjerenstvo za hodočasnički pastoral na čelu s Josipom Devčićem.

Susret s benediktinskom zajednicom

U bazilici Majke Božje u Mariazelli hodočasnike je dočekaao P. Karl, poglavar tamošnje benediktinske zajednice koji je u pozdravu protumačio značenje svetišta za Austrijance i druge srednjoeuropske narode – među njima i Hrvate – od njegovih početaka u 12. stoljeću do danas. Iskazao je osobitu radost što može pozdraviti skupinu Hrvata iz mlade Požeške biskupije na čelu s njezinim biskupom i svećenicima, istaknuvši kako se oni pridružuju velikom broju svojih sunarodnjaka – uključujući i one iz Gradišća – koji su pohodili ovo svetište, upamćeni kao pobožni, srdačni i raspjevani Marijini hodočasnici.

Tradicija hodočašćenja

Biskup Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje na oltaru pred milosnim Marijinim likom. U uvodnoj riječi podsjetio je na tradiciju pojedinih hrvatskih krajeva da na uskrsn i duhovski ponedjeljak hodočaste u marijanska svetišta te je istaknuo kako se to može povezati i s činjenicom da se uskrsli Gospodin očitovao svojim na putu i da se hodočašće mladih svećenika, đakona i drugih vjernika u uskrsnom tjednu na svoj način uključuje u taj duhovni dinamizam na putu, gdje je čovjek sposobniji slušati i osjetljiviji za cilj prema kojem je krenuo.

Osposobljeni za svjedoke

Pozvao je hodočasnike da Marijinim raspoloženjem srca osluškuju istinu Božju o čovjeku, obznanjenu u uskrsnuću Isusa Krista. U homiliji biskup je upozorio na izvanrednu snagu Petrove propovijedi na dan Pedesetnice, iz koje smo čuli ulomak u prvom liturgijskom čitanju. Apostol Židovima svjedoči svoje sigurno znanje da je Bog uskrisio onog Isusa kojeg su oni ubili. Biskup je protumačio kako je sve ono što je Petar tijekom Isusova života čuo i doživio i njegova ukazanja nakon uskrsnuća ostalo slabo sve dok darom Duha Svetoga na dan Pedesetnice nije postalo sigurno znanje, koje je zajedno s ostalim apostolima primio u molitvi s Marijom, Isusovom Majkom. Spomenuo je da se slično događa i u marijanskim svetištima gdje Isusova Majka moli s njegovim učenicima, otvara njihove pameti i srca za dar Duha Svetoga po kojem stječu nutarnju jasnoću, iskustvo Uskrsloga, postaju osposobljeni biti mu svjedoci.

Biskup msgr. Antun Škvorčević i svećenici ispred oltara s milosnim Marijinim likom u Mariazelli.

Biti uvjerljiv poput Petra

Biskup je zamolio Isusovu Majku da pomogne osobito mladim svećenicima da budu ljudi takva iskustva Isusa Krista te im navjesticima riječ bude uvjerljiva poput Petrove, pokreće na obraćenje i opredjeljuje za krsnu pripadnost Isusu Kristu. Dodao je da se na dan Pedesetnice, po svjedočanstvu *Djela apostolskih*, krstila prva skupina od tri tisuće ljudi, nakon koje je slijedilo mnoštvo tijekom dvije tisuće godina kojima smo pridruženi i mi te je pozvao nazočne da i na hodočašću u ovo uskršno vrijeme zagovorom Isusove Majke prodube svoju vjeru u njega i cjelovitijim ga obraćenjem svjedoče. Zaključio je da je i ovo hodočašće na neki način sastavnim dijelom onoga što se u Požeškoj biskupiji nastojalo ostvarivati tijekom Evangelizacijske korizme. Na kraju euharistijskog slavlja biskup je u molitvi predanja povjerio Isusovoj Majci svećenike, đakone i druge hodočasnike te cijelu Požešku biskupiju.

Zahvalnost za voćinsku crkvu

Hodočasnički je put potom vodio u Željezno u Gradišću. Hodočasnike je 11. travnja u željezanskoj katedrali sv. Martina primio biskup Egidije Živković koji je u zajedništvu s biskupom Škvorčevićem predvodio euharistijsko slavlje. Uz požeške svećenike i đakone slavlju su se pridružili i suradnici biskupa Egidija. Biskup Škvorčević je u pozdravnoj riječi istaknuo kako je Željezno važna hodoča-

Hodočasnici na misnom slavlju u Mariazellu.

snička točka na kojoj požeški svećenici i drugi vjernici na čelu s biskupom, nakon ponovno izgrađene voćinske crkve, žele izraziti svoju zahvalnost prvom gradišćanskom biskupu Štefanu Laszlu i dekkanu Štefanu Horvathu što su nakon II. svjetskog rata pomogli spasiti voćinsku crkvu od propadanja te su prilogom gradišćanskih Hrvata postavili na nju novi krov. Podsjetio je da su nasljednik msgr. Laszla biskup Iby i sadašnji biskup Egidije bili sa skupinom gradišćanskih Hrvata na postavljanju kamena temeljca 2002. godine za ponovnu izgradnju

voćinske crkve nakon njezina razaranja 1991., da se zahvaljujući Voćinu povezanost dviju mjesnih Crkava ostvarivala od osnutka Požeške biskupije i da je po ovom hodočašću želimo posvjedočiti i učvrstiti. Još je dodao kako na ovom hodočašću sudjeluju mladi svećenici upravo zato da bi učili njegovati katoličku širinu i eklezijalno zajedništvo s drugim mjesnim Crkvama. Zahvalio je biskupu Egidiju za srdačnost kojom prima požeške hodočasnike i za pažnju koju im iskazuje predvođenjem euharistijskog slavlja.

Zajednička vjera, krv i jezik

Biskup Egidije izrazio je radost zbog dolaska biskupa Antuna, svećenika, đakona i drugih hodočasnika u Željezno i što ih kao gradišćanski Hrvat može pozdraviti u željezanskoj katedrali „jer nas povezuje zajednička vjera, krv i materinski jezik“. Ukratko je upoznao hodočasnike s poviješću Željezanske biskupije i kazao da je njezin teritorij do 1921. godine pripadao dvjema mađarskim biskupijama, zatim je postala samostalna apostolska administratura, a prije pedeset godina uzdignuta je na biskupiju. Zahvalio je onima koji su pomogli da se voćinsko svetište ponovno podigne te onima koji podržavaju vezu između Voćina i Gradišća

Zajamčena nam je pobjeda života

U homiliji biskup je podsjetio na afričku priču prema kojoj je Bog poslao kameleona obznaniti ljudima da se poslije smrti vraćaju k njemu. Čuo je to gušter i požurio ljudima prenijeti suprotnu poruku, to jest da nema povratka iz mrtvih. Kad

Biskup msgr. Egidije Živković i biskup msgr. Antun Škvorčević sa svećenicima Požeške biskupije na euharistijskom slavlju u željezanskoj katedrali sv. Martina.

Hodočasnici na misnom slavlju u željezanskoj katedrali sv. Martina.

je kameleon počeo nastupati s Božjom porukom, bilo je kasno jer se gušterova već raširila među ljudima i većina ju je prihvatila. Biskup je istaknuo kako nam se na ovom svijetu valja opredjeljivati za život ili smrt, svjetlo ili tamu. Naglasio je da nam se često čini kako je kameleonova poruka spora i nema nikakve šanse pred brzom gušterovom porukom, da to na svoj način potvrđuje i stara izreka: „Dok se istina pokrene, laž je već tri puta obišla svijet.“ Kazao je kako nam se čini da Crkva s porukom o Kristovu uskrsnuću stiže uvijek prekasno ili da je drugi ismijavaju, da su gušteri našega vremena puno brži i lukaviji. Zaključio je kako je Isusovim uskrsnućem zajamčena pobjeda svjetla i života te da nam se valja za njega opredjeliti i svjedočiti.

i to danas trebamo više nego ikada, trebamo s Marijom, Petrom i Ivanom krenuti prema Kristovu grobu. „Danas više no ikada treba svjedoka Isusova uskrsnuća koji će biti prenositelji radosne vijesti“, zaključio je biskup.

Zvona za pakračku crkvu

Nakon svete mise biskup Antun uručio je biskupu Egidiju prigodne voćinske i uskrnsne darove i pozvao ga da idućega 21. kolovoza predvodi hodočasničko slavlje u Voćinu, što je on rado prihvatio. Potom su pakrački župnik Matija Juraković i gradonačelnik Davor Huška zahvalili biskupu Egidiju što je kao generalni tajnik Austrijske biskupske konferencije posredovao da pakračka župna crkva prigodom svoje obnove nakon ratnih razaranja

Okrenuti se od groba

Istaknuo je na temelju svetih čitanja da od Marije Magdalene možemo u tom pogledu učiti. Ona prihvaća stvarnost smrti, plače na Isusovu grobu, svjedoči da nitko ne može izbjeći grob. Dodao je da kršćani danas pokatkad žive kao da smrti nema, križ i patnja su im strani, a možda i Kristova smrt besmislena. Biskup je podsjetio na Magdaleninu hrabrost. Iako je bila u tuzi i žalosti, okrenula se i pogledala naprijed, drugu stranu, budućnost. Kazao je da bismo se i mi trebali okrenuti od groba i pogledati prema Uskrsnom jer tako dolazi do susreta s njime. Biskup Živković dodao je kako valja dopustiti Uskrsnome da nas kao Mariju pošalje braći i sestrama da im posvjedočimo svojim životom da je On živ. Biti kršćanin poziv je i poslanje,

Sвета misa u crkvi
»Am Hof« u Beču

dobije na dar četiri nova zvona. Hodočasnici na čelu s biskupima i svećenicima uputili su se zatim u katedralnu kriptu na grob prvog željezanskog biskupa Štefana Laszla. Biskup Škvorčević je spomenuo da hodočasničkom marijanskom pjesmom i molitvom donosimo na njegov grob voćinsko pobožno raspoloženo srca, zahvalno što je on nakon II. svjetskog rata spasio voćinsku crkvu te želimo moliti da mu Bog po zagovoru Isusove Majke udijeli puninu vječnog života. Iskaz poštovanja i zahvalnosti biskupu Laszlu završio je poklikom Požeške biskupije: „Krist danas i uvijek, aleluja!“ Nakon euharistijskog slavlja biskup Živković je sa svojim suradnicima primio hodočasnike u pastoralnom centru na zajednički objed.

Isus ulazi u naš život

Razgledavši Željezno, hodočasnici su se uputili u Beč, gdje su sljedećeg dana slavili svetu misu u crkvi Am Hof u kojoj se redovito od šezdesetih godina prošlog stoljeća okupljaju vjernici tamošnje Hr-

vatske katoličke misije. Voditelj misije fra Ilija Vrdoljak uputio je riječi pozdrava za koje je zahvalio biskup Škvorčević i u uvodu u misno slavlje kazao kako smo došli i na ovu točku našega hodočašća kako bismo otvorili svoja srca za susret s Uskrsnim i da se u ovoj crkvi želimo sjediniti sa svim Hrvatima koji se u njoj okupljaju i žive vjernost Isusu Kristu te moliti za dobro svoga naroda. U homiliji biskup je spomenuo kako je primijetio da hodočasnici u razgovoru na putu jedni drugima pripovijedaju o svom životu, poteškoćama, bolestima i nadama, o onom što nastoje činiti da im život bude bolji, ulazeći tako na neki način u sudbine jedni drugih. Kazao je kako nam Pismo svjedoči da i Isus tako čini, ulazi u naš život pridružujući nam se na putu kao onda učenicima na putu u Emaus da čuje naše muke i tjeskobe, protumači njihov smisao iz Božjih nauma i uvede u povijest koju Bog svojim zahvatima ostvaruje i vodi k cilju što ga je on postavio.

svjedočeci o njezinu kontinuitetu na temelju kojega je ono razumljivo kao Božje djelo. Dodao je da Isus u evanđelju na toj crti uvjerava svoje učenike o istovjetnosti Uskrsloga i Raspetoga, pokazujući im svoje rane na tijelu i svjedočeci ujedno da je cijeloj stvorenoj stvarnosti, ponajprije čovjeku u uskrsnoj preobrazbi zajamčen kontinuitet između prolaznog i neprolaznog, smrtnog i besmrtnog te da nije beznačajno naše djelovanje u prolazu ovom zemljom. Biskup je spomenuo kako nas uskrsno otajstvo i naš hodočasnički put podsjećaju da nam život nije vrtnja u krugu gdje se ne može dogoditi ništa nova, nego povijest koja ima svoj početak i cilj koji joj je Bog postavio i za čije se ostvarenje zauzeo u Isusu Kristu.

Razgovori s Isusom

Naglasio je da to uvijek doznajemo iz razgovora s Isusom Kristom na putu, iz kojeg stječemo pravo znanje o Bogu i o nama te da nam je i ovo hodočašće željelo pomoći kako bismo se snažnije uključili u taj razgovor. Biskup je istaknuo kako za mladog svećenika veliko značenje ima svakodnevni razgovor s Isusom Kristom jer samo u njemu njegov život ima smisao i puninu i samo tako ga on može naviještati drugima apostolskim iskustvom i žarom. Potaknuo je vjernike laike da mole za svećenike kako bi ostali povezani s Isusom i njegovom Majkom te bili dobri svećenici. Poslije misnog slavlja fra Ilija Vrdoljak upoznao je hodočasnike s povijesno-kulturnim vrijednostima crkve Am Hof, Hrvatima koji se u njoj okupljaju i životu Hrvatske katoličke misije u Bečkoj nadbiskupiji. Požeški hodočasnici imali su prigodu razgledati i druge znamenitosti Beča te su se nakon toga duhovno ispunjeni vratili u domovinu.

Vjernici iz Pakračke župe
sa župnikom Matijom
Jurakovićem

Život nije vrtnja u krug

Posvjestio je vjernicima da se ono što mi pokušavamo ostvarivati može nazvati poviješću smrti, a da je Bog po Mojsiju, prorocima i drugim zahvatima vodio povijest do njezina vrhunca, Isusova uskrsnuća, pobjede života nad smrću. Spomenuo je da upravo zato Petar u prvom današnjem čitanju i sam Isus u evanđelju stavljaju uskrsnuće u okvir Božje povijesti spasenja,

VIS RISUS IZ POŽEŠKE KATEDRALNE ŽUPE USPJEŠNO NASTUPIO NA USKRSFESTU

Mladi pjevači pronalaze vrijeme za Boga, molitvu i zajedništvo

Piše: Ljiljana Marić

U nedjelju 15. travnja u Koncertnoj dvorani »Vatroslav Lisinski« u Zagrebu održan je 31. Festival duhovne glazbe Uskrsfest. Na ovom najprestižnijem festivalu duhovne glazbe koji organizira Ured HBK za mlade i Hrvatski katolički radio pod visokim pokroviteljstvom HBK prvi je put nastupio i vokalo-instrumentalni sastav Risus iz Župe sv. Terezije Avilske iz Požege s pjesmom *Aleluja*. Autor teksta i glazbe je Marijo Kovačević, i sam nekadašnji član Risusa te dugogodišnji kantautor i frontmen požeške glazbene skupine Slijepi putnici. Aranžman za pjesmu izradio je zajedno sa Željkom Boškovićem u čijem se studiju »Ivančica« pjesma snimala.

Mladi ove požeške župe predvođeni maturanticom požeške gimnazije Brunom Oberan i studentom teologije Ivicom Rajkovačom izvrsno su predstavili svoju župu. – Svi smo prije imali malu tremu jer ipak je to Dvorana Lisinski, ali sva sreća nas je bilo puno pa nam je bilo lakše, a pjesmu smo doista dobro uvježbali. Svi smo bili oduševljeni svojim nastupom i organizacijom. Naša pjesma ima najviše gledanja na You tubeu, a često se može čuti i na HKR-u – ističe Bruna. Ona je u grupu

došla prije četiri godine kada je krenula u srednju školu. Nije joj teško dolaziti dva puta tjedno na pokuse iako živi u drugoj župi i izvan Požege. – I prije sam dolazila na nedjeljna misna slavlja, ali više volim dolaziti kada pjevamo. Iako voditeljski posao zna biti naporan, volim to raditi i nije mi teško – ističe Bruna. Ona i Željko Bošković vode zbor Risus čije ime na latinsko-me znači *osmijeh*. U njemu je 25 mladih među kojima i Marija Bošković, učenica drugog razreda požeške Gimnazije. Ona u svojoj župi pjeva još od nižih razreda osnovne škole. – Kada se Risus tek osnovao 2006. godine, u njemu je pjevala moja starija sestra pa sam s njome u šestom-sedmom razredu krenula i ja.

– Društvo s kojim se inače družim cijelo je ovdje, u zboru, svi smo zajedno u grupi. Meni je isto tako draže biti na misi na kojoj pjevam jer se tada osjećam da više pripadam tom slavlju – kazala je Marija.

Velika je podrška grupi župni kapelan Marijan Pavelić uz čiju se pomoć i pomoć Marija Kovačević trenutno snima spot za pjesmu *Aleluja*. Osim Brune i Marije u grupi vokale pjevaju još Doris Devčić, Lea Glasnović, Edita Ivančević, Anamarija Kovačević, Vinko Kovačević, Iva Lukić,

Jana Perutka, Mirjana Podgornjak, Ivica Rajkovača, Anamaria Sigurnjak, Ivona Soldo, Sara Šarić, Marta Šunjo, Ana Tomašević i Helena Tomić. Klavijature svira Lovro Oberan, gitare Marko Komušanac, Ivan Lisec i Domagoj Bošnjak, bas Branko Franjić, flaute Lucia Oršulić i Lucija Žager te udaraljke Mihael Bumba.

– Risus je primjer mladih ljudi koji uz svoje obaveze i hobije koje nudi njihov svakodnevni život pronalaze vremena za Boga, sabranost, molitvu i zajedništvo što danas nije često – ističe kapelan Marijan.

MLADI NAŠE BISKUPIJE NA SUSRETU HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI U SISKU

Pokazali ste da znate u kojoj vam je svjetlosti hoditi

Kao i svake godine, tako se i ove Hrvatska katolička mladež odlučila na uobičajen način sastati. Pod geslom »U svjetlosti hodimo« okupilo se 5. i 6. svibnja u Sisku oko 30.000 mladih iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine te hrvatskih katoličkih misija iz europskih zemalja. Među njima bilo je oko 800 mladih iz naše biskupije.

Za susret u Sisku mladi su se pripremali u susretima u svojim župama po određenim katehezama. Na prostoru ispred crkve sv. Kvirina održao se pretprogram. Prikazan je film o dosadašnjim susretima katoličke mladeži u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, a potom je zbor mladih Sisačke biskupije otpjevao ovogodišnju himnu. Nakon toga uslijedilo je misno slavlje koje je predvodio zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, propovijedao je mons. Mijo Gorski.

– Ohrabri se, draga hrvatska katolička mladeži! S Bogom možete više i bolje

nego što ste sami toga svjesni. Budite ponosni i radosni Kristovi vjernici! Budite ponosni članovi Katoličke crkve! Budite hrabri i časni građani domovine Hrvatske – poručio je biskup Gorski. Na kraju misnoga slavlja mladima se obratio i mons. Marin Srakić, predsjednik HBK.

– Svojim geslom i ovim susretom vi, draga mladeži, želite dati do znanja i sebi i drugima da vam je stalo hoditi ne u varljivom blještavilu nego u onoj svjetlosti kojoj nema zalaza, u Kristu Gospodinu – poručio je mons. Srakić. Nakon misnoga slavlja mladi su krenuli u obitelji gdje su bili smješteni. Drugoga dana sudjelovali su na misnim slavljima u župama svojih domaćina kojima su se mladi iz svake župe predstavili.

Mariji Tomanović iz kaptolačke župe susret u Sisku bio je drugi na kojemu je sudjelovala.

– Bilo je sjajno. Oduševilo me to što se na jednom mjestu našlo toliko mla-

dih i što se naša radost mogla osjetiti na svakom koraku. Posebno je lijepo bilo što smo bili smješteni u obiteljima s kojima smo nastavili kontakt i nakon povratka kući. Obitelj kod koje smo bili smješteni pozvali smo da nas posjeti – kazala je Marija. (M. Žutić i Lj. Marić)

UČENICI KATOLIČKE OSNOVNE ŠKOLE SKUPILI NOVAC ZA VRŠNJAKE U BENINU

Svaki razred školuje jednoga učenika

Učenci Katoličke osnovne škole u Požegi od početka školske godine skupljali su novac za školovanje djece u Beninu. Skupljeni su novac 25. travnja predali s. Jacinti Petrović iz

Družbe Marijine sestre koja već godina-ma u Beninu brine za siromašnu djecu, posebno za njihovo školovanje. Svaki od šest razreda Katoličke osnovne škole školuje po jednoga učenika čije školovanje za jednu školsku godinu stoji 100 eura. Sestra Jacinta prvo je učenike upoznala s teškim životom njihovih vršnjaka od kojih samo neki mogu ići u školu jer siromašni roditelji ne mogu plaćati školovanje. Oni koji ne idu u školu rade teške fizičke poslove kod kuće. – Ovdje se često dogodi da dijete neće da podigne jednu kunu koja mu je ispala, a u Beninu mi za tu kunu možemo djetetu kupiti jedan obrok. Hvala svima koji nam pomažu jer bez takve pomoći mi ne bismo mogli tamo djelovati. Posebno nam je važno da se školuju siromašna ženska djeca jer kada navrše 13 godina, roditelji ih prodaju stari-

jim muškarcima kako bi imali jedna usta manje hraniti – upozorila je s. Jacinta. Lucija Lucić, učiteljica prvoga razreda, ističe da su i prvašići s radošću prihvatili ovu akciju. Oni su za Senua, učenika kojega školuju, u razredu napravili kutak koji ih stalno podsjeća na njihova prijatelja. Za njega su napravili i plakat.

– Oni su već iz prve ruke čuli kako tamo teško žive djeca, kako nemaju što jesti, kako kilometrima pješače do škole u kojima nema ništa osim drvenih klupa te kako su sretni ako dobiju jedan obrok na dan. Svoga prijatelja obavezno se sje-te i u molitvi – kaže učiteljica Lucija. Ravnatelj Ivica Žuljević napomenuo je kako na ovaj način žele malim žrtvama odricanja i ljubavi djecu učiti osjetljivosti za potrebe drugih, kako onih koji su tu oko nas, tako i onih koji žive daleko od nas. (Lj. M.)

PAKRAČKE MEDICINSKE SESTRE PREPOZNATLJIVE I PO SVOM KARITATIVNOM RADU

Prikupljaju pomoć za siromašne bolesnike

Pakrački ogranak Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji ovog je svibnja obilježio desetu obljetnicu iznimno uspješnog rada.

– To možemo zahvaliti našoj bivšoj predsjednici Ružici Bartol čija je vizija i izvanredna snaga 'vukla' i nas ostale – rekla je novoizabrana predsjednica Melanija Huška. Članovi udruge, kojih je sada pedesetak, 'izborili' su se proteklih godina za uređenje kapelice u sklopu bolnice, nabavu mamografa, uredili su pro-

stor oko tri križa na Kalvariji, sudjeluju na povremenim duhovnim obnovama a posebno su ponosni na akciju »Dobro je činiti dobro«. U sklopu te akcije u župnoj crkvi sestre svakog prvog petka u mjesecu nakon mise besplatno građanima kontroliraju tlak i šećer.

– Odličnu suradnju imamo s našim župskim Caritasom i redovito se odazivamo na njihove karitativne akcije, osobito u došašću i korizmi. Od novca koji osiguravamo kroz članarinu i uz pomoć Grada Pakraca, tada u dogovoru sa župnikom kupimo razne namirnice i obilazimo bolesne, nemoćne i siromašne pa i Dom starih. U vrijeme došašća prikupili smo za Caritas 4000

kuna – rekla je sestra Melanija.

Medicinske sestre i tehničari nastoje pomoći i siromašnim bolesnicima u bolnici kao i siromašnim učenicima medicinske škole. Tako su na bolničke odjele postavili sandučice u koje se ubacuju dobrovoljni prilozi a novac se koristi za nabavu raznih potrepština bolesnicima slabijeg imovnog stanja. Od tog novca također se plaća i prijevoz jednog siromašnog učenika medicinske škole.

– Činimo male stvari ali s mnogo ljubavi. Tako pomažemo ljudima ali osnažujemo i sebe. Želimo svojim radom biti prepoznatljive kao sestre u vjeri – zaključila je Melanija Huška. (V. Milković • M. Barač)

Ponovno pokrenuta akcija Kruh naš svagdašnji

Sve je više siromašnih i potrebitih

Caritas Požeške biskupije ponovno je pokrenuo akciju „Kruh naš svagdašnji“ potaknut sve većim siromaštvom i potrebama ljudi koji svakodnevno kucaju na vrata Caritas tražeći prije svega hranu. Mnogi su hranitelji obitelji ostali bez posla, a kako je novi teško naći, ne preostaje im ništa drugo nego da pomoć potraže od drugih. Nedjeljko Androš, v.d.ravnatelj Caritas Požeške biskupije, stoga je zamolio župnike da u svojim župama uz pomoć volontera župnih caritasa organiziraju prikupljanje osnovnih životnih namirnica i higijenskih potrepština. Tako će se akcija svaki mjesec provoditi u drugom dekanatu. U svibnju se akcija provodi u župama Kaptolačkog dekanata, u lipnju u Pleterničkom dekanatu. Nakon godišnjih odmora u srpnju i kolovozu u rujnu će se akcija nastaviti u Novogradiškom dekanatu, slijede župe Novokapelačkog, Našičkog, Slatinskog, Virovitičkog, Novljanskog, Pakračkog i Požeškog dekanata.

– Prikupljene namirnice rasporedile bi se obiteljima u potrebi iz dekanata koji prikuplja hranu, a eventualne viškove preuzeo bi biskupijski Caritas te prosljedio obiteljima koji su u potrebi s područja cijele biskupije – objasnio je ravnatelj Androš. Svima koji će se uključiti u akciju zahvaljuje uz molitvu da svakog darovatelja Bog nagradi svojim blagoslovom. (H. T.)

OBITELJ TOMISLAVA I LJUBICE PODOBNIK IZ PLETERNICE

Nije nam lako, ali da nije vjere koja nas prati, bilo bi još teže

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Oni su poštena i radišna obitelj. I vjerna također. Iako im nije lako, trude se da za svoje petero djece osiguraju normalan život. Zbog toga su zaslužili svaku pomoć koju im možemo pružiti – kaže ovo o pleterničkoj obitelji Podobnik župnik preč. Antun Ćorković.

Pomoć Caritasa

– Župni Caritas – dodao je župnik – nastoji im povremeno ponešto poslati, osobito za djecu. Obitelj Podobnik ima osam članova: četrdesetjednogodišnji Tomislav i godinu dana mlađa Ljubica roditelji su petero djece – Petru je 18 godina, Irena je godinu dana mlađa, Josipa ima 15 godina, Matea trinaest, dok je najmlađoj Barbari sedam godina. U istom kućanstvu s njima živi i Tomislavova majka Marica (60). Podobnikovi nikada nisu živjeli u izobilju, ali život im je postao puno teži kada je majka Ljubica dobila otkaz.

– Jednostavno, došla je kriza, u tvrtki u kojoj sam radila odlučili su smanjiti broj radnika i tako sam ja, sa sedamnaest i pol godina staža, ostala bez posla. Muž radi u drvnj industriji, a tamo se, svi to znaju, radi za minimalac. Dobijemo nešto dječjeg doplatka, i to treba 'razvući' kroz cijeli mjesec – rekla je Ljubica.

Troje školaraca putuje

To međutim, objašnjavaju Podobnikovi, nije nimalo lako jer su sva djeca školarci, a troje i putnici. Najstariji Petar pohađa tehničku školu u Zagrebu gdje živi u domu, Irena u Slav. Brodu uči za frizerku i svaki dan putuje autobusom do škole, Josipa želi biti trgovkinja i također putuje autobusom u Požegu. Samo najmlađe Matea i Barbara školu pohađaju u Ple-

ternici. – Petru samo dom moramo platiti 630 kuna. Dam mu još za autobusnu kartu, i to je sve. On šuti, nikada se nije požalio niti tražio da mu nešto kupimo, iako znam da bi mu trebalo koješta. Sret-ni smo što nam je Grad Pleternica odlučio pomoći plaćati mjesečne karte za djevojke tako da mi plaćamo samo pola karte za Irenu. Inače, sva bi muževa plaća otišla djeci za prijevoz i dom – rekla je Ljubica.

U nadnici i djeca

Osim Grada Pleternice, dodala je, mnogo im pomažu, osobito u odjeći, prijatelji i znanci, a nedavno su odjeću dobili i iz župnoga Caritasa. Jednu godinu Irena je primala i biskupijsku stipendiju. Kako bi namaknula dodatna sredstva za život obitelji, Ljubica tijekom ljeta odlazi u nadnicu, a i sama djeca pokušavaju ponešto zaraditi. – Ljetos su tako Josipa i Petar zajedno 'terali' jedan red, dobili su samo jednu nadnicu, ali su ipak išli. Znali su da najesen treba kupiti knjige i drugo za

školu i da očeva plaća za sve nije dovoljna – rekla je Ljubica.

Sin ministrirao, kćeri pjevaju u crkvi

Ono čega u obitelji Podobnik nikada nije nedostajalo jest vjera u Boga s kojom su Tomislav i Ljubica živjeli u svojim obiteljima i prije nego što su osnovali vlastitu. – Dok su djeca bila manja, a njih dvoje radili, ja sam najčešće bila ta koja je djecu vodila nedjeljom u crkvu. Učila sam ih kako na misu treba ići i Bogu se moliti. Sad idu sami, kada kome odgovara. Petar je kao mali ministrirao, curice su pjevale u crkvenom zboru. Matea je išla na hodočašće u Voćin i sudjelovala na natjecanju iz vjeronauka za što se svakodnevno pripremala – kaže baka Marica.

Djeca nam oplemenjuju život

Da žive u vjeri, najmlađe članove obitelji Podobnik podučava i majka Ljubica, ali uči ih i da marljivo rade. – Za sve što žele, kažem im uvijek kako se trebaju izboriti poštenim radom, ništa im neće pasti s neba. Osobno mislim da su rad i vjera najvažniji u životu. Osobito vjera. Nije nam lako ovih zadnjih godina, ali da nije vjere koja nas prati, bilo bi još teže – zaključuje Ljubica. Slaže se s njom i suprug Tomislav koji posebno ističe kako, usprkos tome što žive u skromnim uvjetima, nikada nisu požalili zbog petero djece. – Nismo unaprijed ni planirali koliko ćemo ih imati. Djecu volimo i nije nam teško skrbiti se o njima. Ona nam oplemenjuju život – zaključio je otac Tomislav.

Obitelj i prijatelji Božji su dar

S obzirom na to da Tomislav radi u smjenama, a djeca se školuju u različitim gradovima, svi članovi obitelji Podobnik zajedno su uglavnom samo nedjeljom i u vrijeme blagdana. Tada im je najljepše. – Kao dijete ostala sam bez majke i otac se brinuo za nas troje. Zato sam još kao mala shvatila važnost obitelji. Nažalost, danas mnogi nemaju vremena ni za sebe ni za druge – rekla je Ljubica. – Mi se uvijek okupimo nedjeljom, pozovemo još rodbinu i prijatelje pa nas ponekad bude i dvadeset zajedno. Tada se družimo i bude nam lijepo. Obitelj i prijatelji pravi su Božji dar i svakome bi trebali biti najvažniji – dodao je Tomislav.

OBITELJ IVANA I SLADANE ČULJAK IZ VIROVITIČKE ŽUPE BL. ALOJZIJA STEPINCA

Svaki dan iznova treba donositi odluku ljubavi

Piše: Višnja Mikić

Naša je domovina na nebesima. Ova ovdje je prolazna i privremena. Shvatili su to i Ivan i Slađana Čuljak, koji su iz rodnog Srijema morali seliti i na kraju su dom našli u Virovitici.

– Rođen sam u katoličkoj obitelji koja je imala šestoro djece, u istočnom Srijemu, u župi Beška. Nakon završenog studija pedagogije na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, radio sam šest godina kao pedagog u osnovnoj školi u Indiji. Supruga Slađana i ja rođeni smo u istom selu. Obitelji su nam se dobro poznavale jer su svaka imale po šestoro djece. Našu smo vezu sakramentalno ovjekovječili krajem 1986. prisežući na ljubav i vjernost do kraja života – objašnjava Ivan.

Istinsko življenje evanđelja

Ubrzo su im se rodile dvije kćerke: Kristina, koja sada ima 25 godina, i Helena, 22 godine. Kako su 1991. godine počela ratna događanja i prisilna vojna mobilizacija, osobito praktičnih katolika, Ivica je odlučio s obitelji napustiti rodno selo. Završili su kao izbjeglice u Njemačkoj gdje su boravili i radili do 1996. godine kada su se odlučili vratiti kući jer je mlađa kći trebala krenuti u školu. U međuvremenu su 1992. zamijenili kuću s jednom srpskom obitelji iz Virovitice kako bi u njoj mogli skupa živjeti sa Slađaninom tetkom i tetkom, prognanicima iz Konjica. Tako su zajedno živjeli desetak godina sve do njihove smrti.

– Budući da oni nisu imali svoje djece, to je bilo istinsko življenje evanđelja: htjeli smo da ne budu sami, stari i bez krova nad glavom. Dijelili smo s njima nesebično sve što smo imali. Mnogi su se tome čudili jer djeca često ne prihvaćaju ni vlastite roditelje, ne žele s njima živjeti kad ostare – kaže Ivan.

Život od jedne plaće

Kad su došli u virovitičko-podravski kraj, bilo im je to posve novo i nepoznato pod-

neblje. Ipak, nisu se osjećali neprihvaćeno. Ne samo zbog toga što je u ove krajeve doselilo stotinjak obitelji iz srijemskih krajeva, nego i zato što su se aktivno uključili u društveni i vjerski život. Ivan je stalno radio u prosvjeti mijenjajući radna mjesta, bio je i nastavnik njemačkoga jezika, učitelj-defektolog u posebnim programima, odgajatelj u učeničkom domu, ali najviše je radio kao stručni suradnik u školi. Već pet godina radi kao pedagog u osnovnoj školi u Gradini.

Slađana je završila srednju tekstilnu školu i prije rata radila u Novom Sadu u jednoj tekstilnoj tvrtki. Budući da je ta grana gospodarstva uglavnom u krizi godinama, pa i danas, uglavnom je nezaposlena.

– Iako živimo od jedne prosvjetarske plaće, obje su starije kćeri kao odlične učenice nakon završene medicinske škole u Virovitici završile i trogodišnji studij sestrinstva na Zdravstvenom veleučilištu u Zagrebu. Kristina sada radi u jednoj medicinskoj tvrtki sa sjedištem Zaboku i studira na Medicinskom fakultetu u Zagrebu, a Helena stažira na KBC-u Rebro u Zagrebu. Miljenica svih naša je najmlađa kći Sara koja će najesen krenuti u prvi razred. Ona je već četvrtu godinu uključena u katoličku skupinu u dječjem vrtiću „Cvrčak“ u Virovitici – objašnjava Slađana.

Aktivni u župi

Kristina i Helena godinama su bile aktivne članice virovitičke Frame, a kao studentice i Frame na Sigetu. Više puta sudjelovale su u framaškom hodu po Hrvatskoj i završile u Asizu.

– Pripadamo župi bl. Alojzija Stepin-

ca. Nastojimo svojim aktivnim odnosom i radom doprinijeti rastu župe. Osim redovnog sudjelovanja na nedjeljnim misama uključeni smo i u druge aktivnosti: pjevanje u crkvenom zboru i muškom oktetu, briga oko estetskog uređenja crkvenog prostora i sl. Aktivni par smo u Hrvatskoj zajednici bračnih susreta. U jednom mandatu bili smo koordinatori Zajednice za virovitičku regiju. Sudjelujemo, prema pozivu Zajednice, kao par u timu koji vodi bračne vikende. Redovito se uključujemo i u župna hodočašća na razini biskupije, ali i kad se ide u Mariju Bistricu i u Međugorje – ističe Ivan.

Uzor im je arški župnik

Posebno mjesto u obitelji Čuljak zauzima sv. Ivan Marija Vianney koji im je nadahnuće jer je sa skromnim intelektualnim sposobnostima, ali s velikom vjerom, činio čuda. Slađana se u slobodno vrijeme najčešće šiva, a Ivica igra šah. Godinama je tajnik i aktivni igrač mjesnog šahovskog kluba.

Iako su prije pola godine proslavili srebrni pir, prema njihovom uvjerenju, na bračnom odnosu treba uvijek iznova raditi i u njega ulagati. U tome im je puno pomogao tečaj bračne komunikacije koji su prošli na bračnom vikendu prije 12 godina. To smatraju velikom milošću i privilegijem.

– Budući da tu milost besplatno primismo, nastojimo je nesebično i dalje dijeliti. Bit je u tome da svaki dan iznova treba donositi odluku ljubavi: „Svjestan sam svih tvojih vrlina i nedostataka. I ne tražim od tebe da se mijenjaš. Budući da sam donio odluku ljubavi, ja te takvog, takvu kakva jesi prihvaćam i volim unatoč svemu – poručuje bračni par Čuljak.

DR. MANDICA PRGIĆ, SPECIJALIST ZA DJEČJE BOLESTI U NOVOGRADIŠKOJ BOLNICI

»Bože, daj da učinim sve što je u granicama ljudske i liječničke moći!«

Piše i snimila: Višnja Mikić

Predanje Bogu

Dr. Mandica Prgić pripada onim liječnicima koji svoj radni vijek poklanjaju pacijentima, i to ne običnim pacijentima, nego malima koji često ne znaju ni govoriti i traže sigurnost u majčinu krilu kad ugledaju 'bijelu kutu'. Dr. Prgić je specijalist za dječje bolesti, pedijatrica, članica Hrvatskog društva katoličkih liječnika. Tko zna koliko je djece pregledala u svom radnom vijeku i koliko će ih još pregledati? Ipak, zna dragi Bog kojemu je predavala svaki svoj radni dan, pa i u najsloženijim situacijama kojih uvijek ima, kao i u svakome poslu. No, ovdje su u pitanju životi i često je važno odreagirati brzo i pravilno.

– U svim teškim situacijama u kojima sam se znala naći u svom poslu, pred bolesnim djetetom i zabrinutim roditeljima, u sebi bih zavapila: »Bože, daj da učinim sve što je u granicama ljudske i liječničke moći!« Poslije toga ostaje samo Bog na djelu i njegova sveta volja – kaže dr. Prgić. Rođena je 1949. godine u Štivicima gdje je i završila osnovnu školu. U Zagrebu je polazila srednju farmaceutsku školu i studirala medicinu. Od 1973. godine sve do danas predano radi u novogradiškoj bolnici.

Temelji u rodnoj župi

Nakon osnovne škole 'otisnula' se, kao i mnogi mladi, u Zagreb, ali svaki slobodni dan i školske praznike provodila je u Štivicima. S poštovanjem se prisjeća štivičkog

župnika prečasnog Ivana Čočeka koji je u ovoj župi proveo u svećeničkoj službi punih 55 godina.

– Bio je strog, ali pravedan. Puno smo naučili i stekli temelje katoličke vjere. Bila sam čitač u župi i s drugim djevojkama (jer su to tada radile djevojke), kitila crkvu te je uređivala za različite prigode. Tu sam primila i sve sakramente, od krštenja do vjenčanja. Rado navratim i danas u svoje rodno selo. Roditelji više nisu živi, običem njihovo počivalište, a u svojoj Štivicima rodbinu. Nekoliko puta godišnje sa suprugom budem tamo i na svetim misama za roditelje. U Novoj Gradiški, gdje živimo, idemo na nedjeljnu svetu misu, osim kad radim. Zbog dežurstava nekada to ne mogu, ali evo i to prikažem dragom Bogu jer se trudim našim malim pacijentima, koji moraju biti u bolnici ili se razbole baš nedjeljom i blagdanom, zamijeniti majku toplom riječju, zagrljajem i osmijehom. Osoblje bolnice, posebno u rodilištu i na dječjem odjelu, izvrsno surađuje. Kao tim funkcioniramo dobro i skladno i doista želimo u posao ugrađivati sebe – ističe dr. Mandica. Za supruga Ivana udala se 1972. godine. Vodili su brigu i o njegovim roditeljima dok su bili živi, a oni su, posebno baka, ljubav vraćali čuvajući u Novoj Gradiški unuka Franju. Danas on ima svoju obitelj i dvoje djece. Mandica je od djetinjstva štovateljica Majke Božje. Hodočastila je u Mariju Bistricu, Međugorje, a najljepše joj je, kaže, ipak bilo u Lurdu.

Vjeruj da je On, Isus, pod prilikom kruha i da je On, Isus, i u gladnome, bolesnome, osamljenome, nevoljenome, u beskućniku, bespomoćnome i očajnome – rekla je bl. Majka Tereza, koja je svoj život posvetila braći u potrebi, bolesnima i nevoljnima. Svoje živote braći ljudima poklanjaju i liječnici, dajući pacijentima svoje vrijeme, znanje i sposobnost, ali i dio sebe: osmijeh, riječ ohrabrenja i utjehe.

Požrtvovna i predana

Kad bi majke iz staropetrovoselskog kraja, posebno Štvice, odlazile s djecom k liječniku pedijatru, radovale bi se ako je dr. Prgić bila dežurna. Ne zato što u druge liječnike nisu imale povjerenja. Ni slučajno. Dr. Prgić bila je 'domaća' koju nisu zvali ni doktorica, ni specijalistica nego jednostavno 'naša Mandica'. A takvo povjerenje i toplina susreta, majkama i djeci uvijek puno znači. Godinama je majke savjetovala o dojenju beba, o najzdravijoj hrani, koja je najkvalitetnija za razvoj maloga djeteta i štiti njegov imunitet. Zaslugom dr. Prgić i svih djelatnika rodilišta novogradiške bolnice novogradiškom rodilištu pripao je 1997. godine naziv »Bolnica – rodilište – prijatelj djece«. Dr. Prgić odradila je i puno edukativnih ciklusa emisija na lokalnom radiju kojima je, uz druge liječnike i pedijatre, pomagala mladim roditeljima, posebno majkama.

Požrtvovan i predan rad, dane i noći, blagdane i obične dane s djecom i za djecu, prepoznale su i institucije i struka. Tako je dr. Mandica Prgić za svoj rad dobila Medalju grada Nova Gradiška, Povelju Hrvatskog liječničkog zbora i druga vrijedna priznanja. I općina Staro Petrovo Selo, na čijem je području doktorica rasla, živjela i školovala se, prepoznala je njezin rad i požrtvovnost i dodijelila joj priznanje za takav rad.

– Ono je u neku ruku nagrada za dugogodišnji rad, ali ono i obvezuje: još više raditi, još više davati sebe i biti na raspolaganju mladim kolegama liječnicima koji dolaze i koji će nastaviti naš rad u novogradiškoj bolnici, sigurna sam, jednako kvalitetno, marljivo i nesebično – poručuje dr. Mandica.

ŽUPA SV. MARTINA BISKUPA IZ BRESTOVCA MEĐU STARIJIMA JE U BISKUPIJI

»Ovdje je narod i u doba komunizma ostao vjeran Bogu!«

Piše: Vesna Milković • Snimio: Duško Mirković

Brestovac, Dolac, Daranovci, Zakorenje, Gučani, Busnovi, Bolomače, Završje, Nurkovac i Ivandol naselja su koja čine župu sv. Martina biskupa u Brestovcu, jednu od najstarijih u Požeškoj biskupiji. Uz starosjediocima posljednjih su desetljeća ovdje svoj novi dom pronašli doseljenici iz Bosne i Hercegovine i iz Vojvodine.

– U župi je oko 2000 vjernika. Jednostavan je to i srdačan narod, rekao bih, na Božjem putu. Nije im uvijek bilo lako, osobito u doba komunizma, ali uz manje ili veće poteškoće ostali su vjerni Bogu. To dokazuje uvijek puna crkva i evo danas je ovo već druga misa, a pogledajte koliko je ljudi došlo – kazao je zadovoljno župnik Franjo Nemet koji župom upravlja od 2005. godine.

Slavi se i sv. Matej i Srce Isusovo

Brestovac se kao posjed u vlasništvu požeških gradskih stražara spominje već 1302. godine, a kao župa s crkvom posvećenom sv. Martinu 1332. godine. Župa se ugasila dolaskom Turaka i obnovljena je tek 1760. godine. Na brdu iznad sela 1789. godine izgrađena je župna crkva koja i danas tamo stoji, ali se u njoj više ne služe mise. Vjernici se sada okupljaju u novoj crkvi izgrađenoj uz glavnu cestu 1975. godine. Uz tu je crkvu i obnovljena kapelica sv. Mateja o čijoj gradnji podataka nema, a ne zna se točno ni zašto je baš na tome mjestu i zašto se u njoj nalazi kip Srca Isusova, a ne zaštitnika župe. – Narod ovdje slavi i sv. Martina i sv. Mateja i Srce Isusovo – kazao je župnik.

Od obnove župe u 18. stoljeću njome je upravljalo pedesetak svećenika. Među njima najduže je u Brestovcu službovao, čak 41 godinu, Ivan Petrović, prethodnik sadašnjeg župnika. On je i potaknuo grad-

nju nove crkve. – Ona je izgrađena dobrovoljnim priložima vjernika i donacijama. Ljudi se rado odazivaju akcijama ako se nešto radi pa su tako uređeni i kapelica i župnikov stan – kazao je Vladimir Franjo Klarić, član župnog ekonomskog vijeća.

– Uvijek nam pomogne i općina, tvrtka Trento sokovi te Šumarija. Trenutno uređujemo ogradu, u planu je i gradnja vjeronaučne dvorane pa vjerujem kako ćemo, uz pomoć vjernika i donatora, i u tome uspjeti – dodao je Stjepan Kosanović, također član ekonomskog vijeća.

Mladi rado ministriraju i čitaju

Osim u Brestovcu još je jedna crkva samo u Ivandolu, posvećena je sv. Ivanu apostolu i uređena u novije vrijeme. U Zakorenju se vjernici okupljaju u kapelici sv. Marka koja je obnovljena prošle godine i još je jedna kapelica i u Daranovcima i u njoj vjernici slave Malu Gospu. – To je nažalost sve, u drugim selima nema ni kapelica, a misa u Gučanima služi se u domu. Ljudi se ipak rado okupljaju pa tako u Daranovcima misa bude pred kapelicom, na cesti, a dođe njih stotinu. Župna je crkva također uvijek puna ljudi iz okolnih sela i svi se trudimo da duhovni život u župi bude što bogatiji – kaže župnik Nemet.

– Ovdje ima i dosta mladih ljudi

pa i brojnih obitelji. Neki su, istina, za poslom otišli dalje, ali se na kraju ipak vrate ovamo i slobodno možemo reći kako je ova župa među onima koje 'žive' – rekao je Igor Babić, član Pastoralnog vijeća. – Djeca nam se sve više pridružuju. Zainteresirani su i za ministriranje i za čitanje – dodala je Snježana Kerepčić, čitačica i pjevačica u zboru. Župni zbor ima petnaestak stalnih članova među kojima je i Jasna Petrović. – S nama vježba orguljašica iz Požege koja svira u još jednoj župi pa ne može nedjeljom biti na svakoj misi. Stoga sada tražimo stalnu orguljašicu – rekla je Jasna.

U brestovačkoj župi čak je trideset ministranata, a vrlo je aktivna i skupina čitača. – Ima nas između osam i deset, jednom mjesečno obavezno se sastajemo sa župnikom i zajednički pripremamo čitanja za nedjeljne mise – rekla je Kristina Markanjević. Župni Caritas vodi Ružica Franić, a desna je ruka župniku i Ivica Podnar, zvonar punih trideset godina.

– Svake godine zajednički odlazimo na hodočašća kako bismo upoznali hrvatska svetišta i crkvene pokrajine. Uz molitvu tako učvršćujemo zajedništvo i međusobno i s Bogom. Osobno sam sretan onim što smo zajedno postigli proteklih godina, ali volio bih, i za to redovito molim, da neki od mladića osjeti svećenički poziv jer ovdje već dugo nije bilo mlade mise – rekao je na kraju župnik Nemet.

Usprkos krizi, mladi se odlučuju za djecu

Da župa sv. Martina doista živi, pokazuje i podatak kako je sve do prošle godine broj krštenja uvijek bio veći od broja pokopa. Župnik Nemet vjeruje kako se prošlogodišnji podatci o 22 rođena i 28 pokopanih župljana neće nastaviti ponavljati. Nadu mu daju tri nedavna krštenja djece mladih parova: Mirele i Darija Ivanovića, Gorana i Maje Podnar te Maje i Zorana Davidovića. – Imamo već dvoipoligodišnjeg sina i ne bojimo se ekonomske krize. Za djecu se uvijek mora naći, ona su najvažnija u našim životima – rekao je Z. Davidović.

NASTAVNICA LIDIJA GERENDAJ IZDALA ZBIRKU DUHOVNE POEZIJE »BOG = LJUBAV = ŽIVOT«

Vjerujem da me Duh Sveti nadahnjuje kako bih Bogu izrekla hvalu i slavu

Piše: Marija Pepelko • Snimio: Ivica Gerendaj

Na Uskrsni ponedjeljak u župnoj crkvi sv. Marka evangelista u Markovcu Našičkom predstavljena je knjiga duhovne poezije *Bog = ljubav = život* Lidi- je Gerendaj. Nazočne vjernike pozdravio je župnik Branko Šipura. O knjizi su govorile predsjednica Ogranka Matice hrvatske Našice Silvija Lučevnjak i lektorica knjige Marija Pepelko, a sve nazočne prigodnom je riječju pozdravio i gradonačelnik Grada Našica Krešimir Žagar. Uz autoričin izbor pročitanih stihova prikazan je i slikopis grafičkih priloga mladih likovnih umjet- nica Dunje i Ive Majurac. Knjigu je raču- nalno uredio Zvonko Pinter, a izdana je u autorskoj nakladi. Sav prihod od prodaje namijenjen je za potrebe župe. Nesebično je to djelo zajedništva i sebedarja obitelji Gerendaj koja živi i svjedoči vjeru djelo- tvorne ljubavi na različite načine na slavu Bogu i na radost bližnjima. Suradnicima na ovom nesvakidašnjem projektu zahvalio je u ime suorganizatora predsjednik našičko- ga ogranka Katoličkog društva prosvjetnih djelatnika Ivica Gerendaj. Blagovijest, Bo- žić, Križ i Uskrsnuće, presveto majčinstvo, dostojanstvo Bogorodice, svetost obitelji, čovjekova grješnost i čežnja srca, zajedništvo

u ovoj mladoj, ali aktivnoj župi, svećeništvo, zatim blagdani, sveci i svetišta, crkve, sa- mostani i hodočašća, različite liturgijske i pučke pobožnosti – temeljna su ishodišta Lidi- jine duhovne lirike.

– Započela sam pisati ove pjesme na- kon hodočašća Gospi od Suza u Pleterni- cu 2006. godine. Nadahnuće je dolazilo iz Božje riječi koju sam slušala na svetim mi- sama, kada bih se vratila kući sa zbornog pjevanja te nakon što bih pročitala dio iz *Biblije* ili iz nekog drugog izvora duhov- ne tematike. Od 2009. godinu pa nadalje počela sam sve češće osjećati unutarnju zauzetost oko pisanja, i to mi je postalo bitno kao disanje. Sve sam više meditirala značenje Božje riječi i razmatrala što mi poručuje te kako se nakon toga osjećam i što činim. Kako nam se ništa slučajno ne događa, vjerujem da me Duh Sveti nadah- njuje, ne zbog mene same, nego želi da to prikazem svima i na taj način, progova- rajući iz duše, Bogu dajem hvalu i slavu. Moram priznati da su mi predavanja dr. Tomislava Ivančića također pomogla da budem sigurnija u to što pišem jer ja ni- sam teolog, moje područje rada nastava je matematike koju predajem u srednjoj

školi. Po tome se može zaključiti da Bogu nije važan naš obrazovni profil, već Njega zanima naše DA, a On nam se približi to- liko da bismo shvatili kako mu pripadamo u svakom trenutku našega života, ljubeći nas beskrajno i dajući nam svaki dan novu šansu – ističe pjesnikinja. Župnik Šipura podržao je njezin rad te napisao i predgo- vor zbirci.

– Bog koji je sama Ljubav i pruža ra- dost za život, upisan je duboko u vjernič- ku dušu spisateljice ovih pjesama čiji je život oblikovan po vjeri te ga radosno živi u obitelji, župnoj zajednici i povjerenim dužnostima, a ime joj je po krštenju upi- sano u dlan Božje ruke – Lidija – poručio je župnik Šipura.

SVIBANJSKI ORGULJAŠKI KONCERT U KATEDRALI

Glazbom odana počast Isusovoj majci

Orguljaš i zborovođa požeške katedrale Alen Kopunović Legetin održao je 8. svibnja koncert na orguljama, kon- cert protkan marijanskom glazbom. Među slušateljima bio je i biskup Antun Škvorčević. Na programu su bili: J. S. Bach, *Fuga na Magnificat* pod naslovom *Meine Seele er- hebt den Herrn*; F. Liszt, *Ave Maria* (von Arcadelt), W. F. E. Bach, *Toccata in C*; A. Guil- mant, *Offertorium Ave Maria*; L. Lemmens, *Fuga fanfara in D* iz *Sonate Pontificale No. 1*; M. Dupré, *Nigra sum sed formosa – Les Vepres de la Vierge*; L. Boëllmann, *Suite Gothique op. 25* sa staccima *Introduc- tion et Choral*, *Menuet gothique*, *Prière à Notre Dame* i *Toccata*; J. Alain, *Litanies*. Izvođenjem ovih djela orguljaš Kopunović Legetin posvjedočio je vlastitu virtuoznost i velike mogućnosti novih orgulja požeške katedrale. Nazočna publika, među kojom i mnogi mladi, oduševljeni koncertom na- gradili su orguljaša snažnim pljeskom. Na kraju je biskup Škvorčević podsjetio kako je tijekom mjeseca svibnja pred nama lik

Isusove Majke i doziva nam u svijest vri- jednost majčinstva.

Zapitao se gdje i kada počinje te kada svršava majčinstvo, što je ljudski život, kada počinje i gdje završava. Kazao je da ta pitanja imaju svoje posebno značenje u ovom trenutku kada se u Hrvatskoj name- će govor o majčinstvu i početku ljudskog života na površan način, svodi na banalno, na politički interes ili hir. Istaknuo je da nam je glazba ove večeri progovorila kao snaga, ton, sklad boja, ljepota, dubina, darovala iskustvo čovjeka kao duhovnog bića, jedinstvene i neponovljive osobe koja nadilazi pojavno, a majčinstvo kao služe- nje tom njegovu identitetu. Zahvalio je orguljašu Kopunoviću Legetinu za to isku- stvo, a sudionicima koncerta što su svojim budnim srcem po glazbi uspostavili dijalog s duhovnom stvarnošću, izdigli se iz svijeta ograničenosti i nemoći. Potom je Ivica Žu- ljević, ravnatelj Katoličke osnovne škole, zajedno s djecom čestitao biskupu rođen- dan. (I. I. • Snimio: Duško Mirković)

U korak s liturgijskim vremenom

Piše: Zlatko Papac

DUHOVI

Duhovi su u isto vrijeme blagdan Crkve i blagdan svijeta. Na Duhove se prosulo nebo na zemlju; uspostavljen je vez između sadašnjosti i budućnosti; između Boga i ljudi. S obzirom na nas ljude, i na našu ljudsku povijest, Duhovi su najveći blagdan svijeta i povijesti. Tada je – u tren oka – izliveno na ljudski rod sve ono što je zaslužio Isus Krist svojim Utjelovljenjem, Životom, Mukom, Smrću i Uskrsnućem. Na Duhove su ljudi, i sva ljudska povijest, povezani s Bogom i s nebeskim svijetom. Nije slučajno što Luka

na početku *Djelâ* nabraja predstavnike svih narodâ ondašnjega svijeta na koje se izlio Duh Sveti. Kao što su Blagovijest i Božić – Utjelovljenje i Rođenje Sina Božjega, Isusa Krista – tako su Duhovi čudo pobožanstvenjenja ljudi i ljudskoga roda. I kao što se ponosimo Božićem, kad je Bog stupio u rodbinske veze s Adamovim rodom, tako se moramo ponositi i Duhovima kad su Adamova djeca po Duhu Svetome ušla u rod s Bogom. Sva je povijest čovječanstva i svijeta, nakon duhovskog događaja, pobožanstvenjena i okrenuta

prema nebu i nebeskom svijetu.

Nikakvo čudo, stoga, što nam Pavao veli: po Duhu Svetom osposobljeni smo reći *Gospodin Isus* i što smo ušli u rod s Utjelovljenim Bogom, Isusom Kristom. Postali smo sveti, iako smo još na zemlji, kao prognana Adamova djeca.

Djelo je Duha Svetoga: svjedočiti za Isusa! Jednako je tako djelo Duha Svetoga: osposobiti ljude da prepoznaju i slave Gospodina Isusa. To čovjek sâm po sebi, bez Duha Svetoga, nije kadar. Još manje je kadar: iskazati mu poklonstvenu čast.

SVETKOVINA PRESVETOG TROJSTVA

Današnjom svetkovinom slavimo temeljnu tajnu kršćanstva. Slavimo kršćanskoga Boga! Drugi priznaju i ispovijedaju Boga koji je stvorio nebo i zemlju, koji je od vijeka do vijeka; koji je Sudac svijeta i kormilar povijesti. Kršćani, pak, vjeruju i znaju: njihov je Bog Sveta Trojica! Kršćani ispovijedaju da je njihov Bog: Otac Sin i Duh Sveti! Čineći na sebi znak križa, oni ispovijedaju da im je Bog Sveta Trojica. Kršćani vjeruju i ispovijedaju: u Isusu Kristu je Bog umro za nas! Kršćani znaju da je sve ono što primjećujemo na sebi, u sebi i oko sebe: dar i djelo kršćanskoga Boga!

Pavao stavlja u fokus razmatranja kršćaninovo biće. Svjedoči i tvrdi da smo sinovi Božji po Duhu Svetom. Kad je na krštenju na nas zazvano ime kršćanskoga Boga: Oca, Sina i Duha Svetoga, postali smo sinovi i kćeri Isusova Boga. Posvećeni smo Presvetim Trojstvom i Presvetom Trojstvu. Koje li časti i kakve zadaće: biti posvećen Presvetim Trojstvom i posvećen Presvetom Trojstvu?! To je i sadržaj i zadaća kršćaninova bića! To je obveza i ponos svake kršćanke i kršćanina!

Evangelje je svečani završetak Matejeva evanđelja. Prevedeno u ljudsko-kr-

šćanski govor, ovo je uvod – inauguracija ljudi – u božansko djelo. Kršćanin je pozvan i upućen: djelo Isusa Krista ponazočiti i uprisutniti u svom svijetu i u svojoj povijesti. Kad bismo mi u ovo povjerovali – i po ovome živjeli! – izmijenio bi se naš život i drukčija bi postala ljudska

povijest. Promijenili bi se svi naši stavovi – a zemlja i povijest na njoj – postali bi predvorjem neba i hodočasnički put ljudi u nebeski svijet. Već bi ovdje i sada počela naša vječnost! Živjeli bismo iz dana u dan na čast kršćanskome Bogu Ocu Sinu i Duhu Svetome i u zajedništvu s njime.

TIJELOVO: SVETKOVINA PRESVETOGA TIJELA I KRVI KRISTOVE

Današnji je dan i blagdan eminentno kršćanski. Kršćani znaju i vjeruju da je njihov Bog prisutan i bliz svakome i svima u tajni presvetoga Tijela i Krvi Kristove. Po toj Tajni Bog je snizio i ponizio sebe. Po tajni presvete Euharistije boravi s ljudima i među ljudima. Kad bismo to vjerovali, u tren oka bismo se izmijenili mi sami; a onda bi se s nama i po nama mijenjao i svijet oko nas. Sve bi postajalo drukčije i nebeskije. Po Tajni Euharistije kršćani imaju Boga na dohvat ruku. Bog stanuje među nama! On nam je, štoviše, po Euharistiji postao hranom na putu u nebeski svijet. Još više! Pričešćeni nosimo i donosimo svoga Boga u svoje domove, u svoja susjedstva i u svoju povijest. To je nebesko čudo na zemlji, posred čovječanstva i u našoj povijesti! Po tajni Euharistije naša je zemlja predvorje neba!

Šator bijaše u *Starom zavjetu* prostorno mjesto na kojem je sa svojim narodom boravio Bog. U taj nebesko-božji

prostor ulazio bi jednom na godinu starozavjetni svećenik da prinese kâd. Jedva ćemo si dozvati u svijest: koje li je strahopoštovanje vladalo s tim u svezi? Sav bi narod ostajao izvan šatora, a samo bi Veliki svećenik jednom na godinu u tom prostoru prinosio kâd. Prijeđimo sad iz *Staroga* u *Novi zavjet*. Bog se iselio iz starozavjetnog šatora i nastanio u našim tabernakulima kako bi i odatle izlazio da dođe k nama u pričesti. Kojega li čuda!? Mi se možemo i smijemo hraniti-pričešćivati svojim Bogom. Po pričesti mi postajemo kovčeg-tabernakul svoga Boga!

Pravi preludij neba i nebeskoga svijeta na našoj zemlji!

U Evanđelju imamo slavlje prve mise u povijesti svijeta. Isus je sa svojim učenicima u dvorani Posljednje večere; gdje i kada ustanovljuje dvije temeljne tajne Crkve i kršćanstva. Ustanovljuje svetu misu i novozavjetno svećenstvo. Po tome je nebo spušteno na zemlju i Bog uprisutnjen među ljudima! Dok bude svijeta i vijeka – a u njima novozavjetnih svećenikâ – to će se čudo Posljednje večere ponavljati na zemlji; i Bog će se udomljivati u nama i boraviti među nama!

DESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Nakon što smo proslavili tri temeljna blagdana kršćanstva – Duhove, Trojstvo i Tijelovo – evo nas na samom početku svijeta i povijesti. Odlomak *Knjige Postanka* vodi nas u trenutak kad se čovjek udaljio od Boga. Grijehom se gubimo sebi, jedni drugima i svome Bogu! A Bog? Kao da ne može prežaliti čovjekovu izgubljenost. Kao da traži i zove izgubljenog čovjeka: *Gdje si?* Kad ga pita o krivnji, čovjek svaljuje krivnju na ženu. Kad pita nju, ona svaljuje krivnju na zmiju. Taj i takav ritam ostade do danas. Svi se ispričavamo svaljujući krivnju na drugoga. Igle čuda u *Novom zavjetu*! Krist ustanovljuje sakrament svete ispovijedi. Tu i tada svatko treba i mora optužiti sebe, a ne drugoga. Inače, nema oprostjenja. A tada – baš tada – dotiče nas nebo i nebeski svijet.

Preselimo se sada u odlomak *Druge poslanice Korinćanima*. Često govorimo, a ne vjerujemo. Poslanica nas, pak, uči: *Uzvirovah, zato besjedim*. Naš govor treba biti

takav da se u njemu osjeća i primjećuje vjera. Gdje smo mi od toga? Govor nam je često takav da bi se trebalo stidjeti, a kamoli da je naš govor u ozračju vjere. Pavao govori o nutarnjem i izvanjskom čovjeku. Često smo od toga dalje nego što je istok od zapada. Odlomak stavlja jedno uz drugo: ovo sada i ono jednom. Na temelju našega sada bit će izmjerena naša vječnost. Posjedujemo naš zemaljski dom – ovo sada. A imamo zdanje od Boga, dom nerukotvoren, vječan na nebesima – ono jednom.

Evangelje dovodi Isusa na zemlju, među ljude. Među ljudima odmah sijevaju izričaj za izričajem – čak dotle – da se *govorilo: izvan sebe je!* Umjesto da sebe pitaju kakvi su, jesu li pri sebi ... oni govore o Isusu: *Izvan sebe je!* Pismoznanci bijahu još gori od obična svijeta – govorahu: *Beelzebula ima*. Isus im je odgovorio ... a jesu li ga čuli? Isus i danas govori, a čujemo li ga mi? Jer, ako Isusa ne čujemo, sami smo krivi i sebe vodimo u svoju propast.

JEDANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Ezekiel bijaše jedan od najgenijalnijih ljudi. Stoga je njegova knjiga čudo nad čudesima – svestrana je, zahtjevna i krcata porukom – očekuje i traži čitatelje i učenike! Današnji je odlomak prava prisposoba; ne tako jednostavna kao one Isusove u Evanđelju. Slikovita je i kazuje sudbinu povijesti – pojedinacâ, naroda izraelskoga i narodâ povijesti. Čovjeka je i narode Bog postavio da budu suigrači povijesti. Nadasve pak, da budu u stvorenom svijetu riječ i vijest o Bogu. Ako to nisu – i kad to nisu – čeka ih nestanak s pozornice povijesti. Ezekiel to pjesnički kazuje: zeleno drvo sušim, a drvu suhu dajem da rodi.

Pavao nastavlja prorokovu riječ: Uvijek smo puni pouzdanja, makar i znamo: naseljeni u tijelu, iseljeni smo od Gospodina. Premda svoji i u svome, ipak smo na zemlji i u povijesti stranci! Istodobno u domovini i u tuđini! Pavao veli: *najradije bismo se iselili iz tijela i naselili kod Gospodina*. Sretnih li nas ako shvatimo da smo na zemlji prolaznici, hodočasnici.

Evangelist to izriče slikovito: život naš – i našu povijest – uspoređuje sa sjetvom. Isusovi su slušatelji ovu sliku dobro znali i razumjeli: stvoreni smo i rođeni divni, određeni za nebesku budućnost. Na putu smo, nažalost, prolaznici svijetom i poviješću. Vrlo lako zaboravljamo cilj i zadaću svoga putovanja (života). Umjesto da hodočastimo “kući” kroz bure i oluje povijesti, zaustavljamo se na čarima puta i ugodnosti putovanja. I umjesto da smo na kraju puta stigli kući – u nebeski svijet – mi ostadosmo bez neba, i daleko od Boga.

TRINAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Nakon rođendana svetoga Ivana – koji smo slavili prošle nedjelje – evo nas danas u samom predvorju smrti. Nakon Adamova grijeha nezaustavljivo se dozivaju rođendan i smrt. *Knjiga mudrosti* kazuje: Bog nije stvorio smrt niti se raduje propasti živih. Bog je stvorio čovjeka, da živi – vječno da živi. Smrt je dozvao čovjek svojim grijehom. Nemojmo zaboravljati izričaj *Knjige mudrosti*: Bog je stvorio čovjeka za neraspadljivost i učinio ga slikom svoje vlastite naravi.

Pavlov odlomak, koji se danas čita po svem svijetu, trebalo bi učiti naizust. Rečenica mu je dvokrilna: Najprije hvali Korinćane zbog njihove *vjere, i riječi, i spoznanja, i gorljivosti i ljubavi*. A onda ih zove, da se odlikuju i u darežljivosti. Zašto? Jer će njihovim darom Pavao darivati druge, koji su siromašniji od njih. On ih podsjeća na taj temeljni kršćanski način življenja i postojanja. Takav stav ostade sve do danas! Nije li naš karitas nastavak i svjedočanstvo Pavlove zamisli? Karitas je ušao u svijet ulaskom Crkve na pozornicu svijeta.

Isusov prijelaz lađom slika je našeg puta kroz povijest – u vječnost. Ovdje smo na zemlji samo putnici; i jedni drugima suputnici. Evangelja svjedoče: kad god i gdje god se bio pojavio Isus, k njemu su letjeli bijednici svih mogućih stanja i potreba. Današnji odlomak hvata jadnicu koja je godinama tragala za zdravljem i potrošila sve što je imala. Posljednja šansa bijaše: dotaknuti skut Isusove haljine. Kad je to učinila, ozdravila je. I Isus je to osjetio i zaželio da ona javno izrekne nadenu sreću. I odmah – nakon njezina ozdravljenja – eto nove molbe koja će biti još zahtjevnija nego ova. Došao otac moliti da mu ozdravi umiruću kćer. Jedva je svoju molbu izrekao, kad eto nove vijesti: kći je umrla. Isusu je – srećom – uskrsnuti mrtva kao nama probuditi zaspala. Ponovno je dozvao umrlu u život! I objavio: na Sudnji će dan dozvati sve stradale, pomrle, pobijene i masakrirane.

ROĐENJE SVETOG IVANA KRSTITELJA

Rođendan je svetoga Ivana Krstitelja. Ivan je na razmeđu *Staroga i Novoga zavjeta*, kad jedna povijest stiže svome kraju, a druga počinje. Izaijina budnica za ovu svepovijesnu smjenu pravo je čudo. Treba je čuti i objaviti svijetu čitavu. Izaija je glasnik nove povijesti, u kojoj će glavni protagonist biti Isus iz Nazareta. A njegov je preteča sveti Ivan Krstitelj. Prozvani su otoci i narodi; najavljena je uloga i način Ivanova ulaska u povijest; opisana je svjetlost i sjaj novoga doba. Izaija bira riječi da objavi ulazak Isusa u povijest. Ivan je preteča i pokazatelj te najnovije novosti koja obasjava svijet i narodu donosi Boga u obličju sluge.

Djela nas vode u dane Davida, prvoga izraelskog kralja. Iz kraljevske loze Davidove stići će na svijet Spasitelj svijeta. Hrvati će ga pozdravljati veličajnom himnom: Narodi nam se Kralj nebeski. Ivan mu je preteča i uvoditelj u povijest. On će ga očitovati i pokazati svijetu: *Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta*. A kad ga bude pokazao, onda će još potvrditi i potpisati mučenikom krvlju da je *Stari zavjet* stigao svome kraju, a Isusom Kristom otpočeo *Novi zavjet*.

Evangelje nas vodi u Zaharijin i Elizabetin dom da nam na licu mjesta opiše čudo Ivanova rođenja i Zaharijina ozdravljenja od nijemosti. O da! *Novi zavjet* i tjeloviti ulazak Boga u ljudsku povijest nadilazi čovjekove granice. Pri otvaranju novozavjetnih vrata Zaharija progovara i slavi Izraelova Boga. Barem se prisjetimo: svako ljudsko začecje i rođenje jest preludij u nebeski svijet. I čudesno hodočašće u Božje blizine! To je i potvrđeno Ivanovim začecem; a svijetu objavljeno Zaharijinim progovaranjem.

ČETRANAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Evo nas opet u Ezekielovoj knjizi. Ovaj puta slušamo poruku: *Šaljem te k sinovima Izraelovim, k narodu odmetničkom što se odvrgne od mene*. Kako li je rječita i suvremena ta poruka i danas; pa i među nama u Hrvatskoj. Zar se nismo i mi odmetnuli od Boga i Božjeg zakona? Zar nismo krenuli nizbrdo, ravno u svoju propast. Trebalo bi se ozbiljno upitati: Hoću li i ja u raj? Ili sam na putu u paklenu propast i zaborav?

Pavao nam stavlja sebe za uzor. Da se ne bi uzvisio i o sebi previsoko mislio, Bog mu je stavio u tijelo žalac koji ga uvijek iznova podsjeća kako je na putu i hodočasnik zemljom i poviješću. Put je dugačak: jedan cijeli ljudski život. Prođe li ga čo-

vjek časno i dostojanstveno, eto ga u nebeskom svijetu. A ovdje na zemlji nema druge nego se s Pavlom zajedno hvaliti svojim slabostima... uživati u slabostima, uvrjedama, poteškoćama, progonstvima, tjeskobama poradi Krista. Ima li na ovakvom trkalištu dobrovoljaca!

Isusa dopratiše u njegov zavičaj. Pratimo li ga i mi u svoj zavičaj? Onda su se u njegovu zavičaju sablažnjavali o njega. Nisu ga prepoznali ni ispovjedili svojim Bogom. Tuge li i jada – takvo stanje ostade sve do danas. Isus bijaše onda – a još i danas – na mnogim stranama bez časti. Primajmo ga s puno srca i duše! Kao jednom Marija u svome Nazaretu!

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat Požega • GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević
UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić
LEKTOR: Marina Čubrić • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak
TISAK: Grafika Markulin, Lukavec • ISSN: 1846-4047
ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

FRANJO MATIJEVIĆ, MLADI PERSPEKTIVNI NOGOMETAŠ IZ ŽUPE ZAPOLJE

Odgovoran i ozbiljan i na utakmicama i u crkvi

Piše: Višnja Mikić • Snimila: Višnja Mikić i iz obiteljskog albuma

Neka djeca ni po završetku osnovne škole ne znaju u koju bi se srednju školu upisali i kakvo bi zvanje željeli, a neki to znaju odmalena. Petnaestogodišnji Franjo Matijević iz Zapolja pitao je mamu još prije osnovne škole postoji li kakva nogometna škola. Ako postoji, on će pohađati samo nju. I nije bio daleko od istine.

S loptom od malih nogu

S loptom se druži od malih nogu. I tata Antun svojevremeno je igrao za lokalne klubove: Rešetare, Bodovaljce, Staru Gradišku... Franjo se ozbiljno od lopte ne odvaja šest godina. Uz to što je igrao za ekipu svoje škole OŠ »Vladimir Na-

zor« u Adžamovcima, Franjo je igrač NK Sloga Nova Gradiška, na mjestu zadnjeg veznog igrača. Znalci kažu da je to primarno mjesto na terenu. Čim je pokazao malo veći interes za nogomet, pozvali su trenera Sloge Miroslava Pavišića Mikija i Antuna Stankovića zvanoga Tono. Oni su pozvali Franju na trening i vidjeli da je ozbiljan i revan. Postaje kapetan ekipe 'limača' i odmah igra cijele utakmice. Tada su Slogini 'limači' osvojili prvo mjesto na širem novogradiškom području. Nakon jedne sezone u 'limačima' Franjo prelazi u početnike. Sada igra za starije pionire, a sljedeće sezone trebao bi zaigrati s kadetima.

Mali plavi s brojem 13

Prošle godine bio je na županijskoj selekciji pionira. U konkurenciji četiriju županija: Osječko-baranjske, Vukovarsko-srijemske, Požeško-slavonske i Brodsko-posavske, Franjina ekipa zauzela je prvo mjesto. Zapazio ga je tada Ivo Vranješ, koji je vodio osječku ekipu, izbornik u 15 reprezentacija Hrvatske.

– Našu selekciju vodio je Cerničanin, Tomislav Vlaović, ja sam odlično odigrao sve, ali nisam ušao u najuži krug najboljih – kaže Franjo. Međutim, izbornik Vranješ upamtio ga je kao 'malog plavog, s brojem 13'. Vidio ga je poslije toga u Cerniku, na utakmici u kojoj je igrao 20-ak minuta i pohvalio njegovu igru.

– Potom sam išao s tatom u Osijek na treninge, gdje su kandidati jedan po jedan 'otpadali', a ja sam ostao do kraja. Izbornik je tada rekao da sam dobar, da sam igrački potencijal, ali da treba dodatno raditi. To je bilo u sedmom razredu – objašnjava Franjo.

Zapazili ga iz NK Osijeka

Igrao je Franjo i s osječkom ekipom tri utakmice, pa na turniru organiziranom u Osijeku. Slijedile su utakmice pionira novogradiške Sloge s ekipama Osijeka, Cibalijske, Marsonije i s drugima. Franjo je zapravo bio u ekipi prve kvalitetne lige Slavonije i Baranje, a izbornik je sve pratio. Ogledao se i na međunarodnoj utakmici za NK Osijek protiv Vojvodine i dobio pohvale. I dalje igra za NK Slogu, ali nestrpljivo čeka ljeto kada će dobiti informacije iz Osijeka, mišljenje odgovornih i izbornika, a njihova ocjena i odluka usmjerit će njegovo srednjoškolsko obrazovanje. Tijek školovanja tako će odrediti najvažnija sporedna stvar na svijetu – nogomet.

– Nije uvijek lako uskladiti treninge i utakmice s drugim obvezama – kaže mama Dubravka.

– Franjo je krizmanik, a sve ima svoje prioritete. Tata ga je išao ispričati kod župnika zbog utakmice koja se 'poklopila' s vjeronaukom, a bila je veoma važna, ali nekako smo sve posložili. Ozbiljan je i odgovoran. Na misi smo svi svake nedjelje, osim ako Antun radi, ali onda idemo nas troje – ističe majka.

Franjina sestra Lucija učenica je prvog razreda osnovne škole i dok smo razgovarali, nije silazila s bicikla. Tko zna, možda je na pomolu još jedna športašica u obitelji.

U ovoj vjerničkoj obitelji postoji tradicija različitih služenja u crkvi. Antunova mama bila je četrdesetak godina zvonarica u susjednim Bodovaljcima. Dubravkina mama i danas pjeva u zapoljskom župnom crkvenom zboru. Dubravka za sada ne radi, nego svoje najmilije dočekuje i ispraća, a to je lijep osjećaj kad se svi vraćaju kući i znaju da je ugodno toplo, iz kuhinje miriše, a Dubravkin osmijeh rasprši njihov umor, obveze i jurnjavu. Taj sklad u obitelji i zadovoljstvo osjetili smo i mi toga dana kad smo se družili s Franjom i njegovom obitelji.

Uzor mi je Xavi Hernandez

Franjo Matijević veoma je uporan. Većina volje i nastojanja ovom je mladom momku 'u nogama i u lopti'. Sigurni smo da će i uspjeti jer ima i podršku roditelja. Nogomet voli igrati, ali jednako voli gledati i utakmice. – Kad igraju hrvatski klubovi, volim gledati ekipu NK Osijeka, a na europskoj razini navijam za FC Barcelonu. Što se tiče pojedinaca i njihovih akcija, najviše volim Lea Messija. Ipak, nogometni uzor mi je Xavi Hernandez. Kad su televizijski prijenosi, volim pratiti kako igraju Real Madrid, FC Barcelona i AC Milan – objašnjava Franjo. Ako postane profesionalni nogometaš, volio bi igrati za NK Osijek, a kad bi ga put nogometaša odveo danas-sutra u Europu, onda bi rado izabrao španjolsku ligu. Nikad se ne zna. Upornošću i voljom svladavaju se sve prepreke. Možda ćemo ovog športaša iz Zapolja za koju godinu doista gledati na malome ekranu. Mi mu to od srca želimo.

DUHOVNO PROMIŠLJANJE PAVLA PRIMORCA

Najbolji put prema Božjoj ljubavi jest otvoriti srce Marijinu zagovoru i Duhu Svetomu

Ako malo dublje promatramo duhovni liturgijski ritam crkvene godine i njegov jezgroviti sadržaj, vrlo ćemo jasno uočiti u dubini svoje duše činjenicu kako Crkva, kao Tijelo Kristovo, želi da svaki vjernik u povezanosti s Isusom Kristom poraste u ljubavi i postane svet. U našem promišljanju pomišljamo da je svetost nešto što je pridržano za druge, a ne za nas. Međutim, griješimo! Sva sredstva spasenja koja je predarežljivi i milosrdni Bog pohranio u svoju Crkvu očituju njegovu prisutnost među nama i daju nam prigodu da i mi, u ovom konkretnom vremenu, kao vjernici rastemo u svetosti.

Svi smo mi Božji miljenici

Svi smo mi Božji miljenici, svakoga od nas Bog voli. Ljubav koja je praštajuća, koja donosi plodove, koja pomaže u rastu ka punini, a svršetak je život vječni i uskrsnuće na život. Mjesec svibanj na poseban način posjeduje tu bremenitost, osobito u vjerničkom smislu. To je prije svega mjesec posvećen Majci Božjoj. Upravo ove godine u mjesecu svibnju slavimo i svetkovinu Duhova. Pokušajmo u svojem odnosu prema duhovnim stvarima u svojoj duši objединiti Mariju, njezinu vjeru i Duha Svetoga kao treću božansku osobu. Marija je oduvijek surađivala s Duhom Svetim. U snazi Duha

Svetoga dogodila se tajna utjelovljenja. Duh Sveti u njoj je sazdao čovječstvo Kristovo i on se kao utjelovljeni Bog objavio svima nama. Silom i snagom Duha Svetoga ona je pratila Isusa, njegovala duh požrtvornosti i hrabrosti, odigrala veliku ulogu pod križem kada je od raspetoga Krista prihvatila misiju da svima nama bude Majka postajući time Majka Crkve. Snagom Duha Svetoga ona je uznesena na nebo, satrla je glavu đavlu i pobijedila zlo. Upravo zbog toga njezina dubokog sjedinjenja s Duhom Svetim ona je postala posuda milosti Božje. Bog je to tako uredio u svojoj Crkvi da Marija u povijesti spasenja ima veliku ulogu. Njezinim zagovorom i zajedničkom molitvom s apostolima na Crkvu je sišao dar Duha te su oni tada u Jeruzalemu počeli smjelo naviještati Riječ Božju. Tu su objavljene duhovne istine koje vrijede i danas i vrijedit će to Kristova konačnog dolaska.

Čemu strah?

Pokušajmo u dubini svojega srca objединiti Marijinu ulogu u planu spasenja i ulogu Duha Svetoga. Zbog velike uloge koju je ona imala, sigurno je da je bila izložena velikim kušnjama i napastima. To se nerijetko događa i u našem životu. U pojedinim životnim situacijama sigurno smo doživjeli da nam se sve u životu ruši, da

doživljavamo neku životnu tragediju, da upadamo u osobni bankrot, da ono što radimo nema smisla. Upravo ti trenutci i ti problemi lako nas mogu baciti u očaj i bezdan depresije iz koje nema izlaza. Ali baš u tim trenucima potrebno je moliti, staviti se u naručje nebeskog Oca kao njegovo dijete, prihvatiti Mariju kao duhovnu Majku, Isusa kao brata i prijatelja i Duha Svetoga kao nadahnitelja. Jer, svaki put kada se utječemo Bogu, čitavo je Nebo na našoj strani i svi mole za nas. Prema tome, čemu strah? Istina, strah je normalna ljudska pojava i emocija. Ali pokušajmo u svojem životu izgraditi stav ufanja, predanosti Bogu i vjeru u njegovu pobjedu nad svim našim poteškoćama, negativnostima, bolestima i grijesima. Bog je velik i pozvani smo otkriti njegovu ljubav i veličinu. A to ćemo postići ako budemo iskreno htjeli. Čini se da jedan dio nas kršćana jako malo ili nedovoljno razmišlja o svojoj vjeri. A kada bismo shvatili koliko snagu vjera posjeduje, koliko je u duhovnom smislu katoličanstvo moćno, koliko nas Bog voli i želi za svoje planove ljubavi i mira, već na ovome svijetu, bili bismo najsretniji ljudi. Najbolji put otkrića ljubavi Božje u vlastitom životu jest otvoriti se u srcu Marijinu zagovoru i djelovanju Duha Svetoga i doći će rezultati.

KRŠTENJA

Biskup krstio sedmero djece u Davoru

Na drugi dan Uskrsa, 9. travnja biskup Antun Škvorčević posjetio je rodnu župu Davor i u zajedništvu sa župnikom Goranom Kovačevićem i tajnikom Goranom Lukićem predvodio euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Miju i Matiju – peto i šesto dijete u obitelji Josipa i Ane Šišić; Petru – peto dijete u obitelji Đure i Ane Marjanović; Rahelu – četvrto dijete u obitelji Dražena i Božice Marjanović; Teu i Frana – prvo i drugo dijete Krunoslava i Andreje Gelemanović te Petru – drugo dijete Daniela i Danijele Marjanović. Biskup je izrazio duboku radost zbog zahvata koji je Bog ostvario pozvavši u život sedmero djece koju su roditelji donijeli na krštenje da budu uronjeni u otajstvo Isusove smrti i uskrsnuća. Čestitao je roditeljima, posebno Josipu i Ani Šišić za peto i šesto dijete i obitelji Đure i Ane Marjanović za peto dijete. Podsjetio je kako je nekada Davor bio poznat po obiteljima koje vole život, po brojnoj djeci te izrazio nadu da ovdje ne će pobijediti smrt.

Kršten Blaž Klarić u Slavonskom Kobašu

Na blagdan sv. Matije apostola 14. svibnja biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župi sv. Ivana Krstitelja u Slavonskom Kobašu te krstio Blaža, šesto dijete u obitelji Mate i Mirele Klarić. Uz biskupa je u koncelecijaciji bio Josip Klarić, generalni vikar i stric maloga Blaža Mijo Lasović, slavonsko-kobaški župnik, i Goran Lukić, tajnik. Biskup je u pozdravu čestitao supružnicima Klarić i zahvalio za služenje životu. Istaknuo je znakovitost krštenja njihova šestog djeteta na blagdan sv. Matije i spomenuo kako je on ubrojen među dvanaestoricu svjedoka Isusove pobjede nad smrću, kazavši da su se i roditelji Klarić svrstali među Isusove pobjednike, a mali Blaž po krštenju ubrojen među Isusovu rodbinu i prijatelje.

Već četrdesetak godina za Mariju i Isusa šiva odjeću

Piše i snimila: Višnja Mikić

Na Gospinu polju iznad Bilog Briga, u župi Vrbova, još početkom 13. stoljeća bila je razvijena marijanska pobožnost. Tu je ponosno stajala župna crkva BDM, Gospe Dubovačke, u kojoj se štovala Gospina slika. Crkve više nema, na njenom mjestu dvije su kapelice, stara i nova, u staroj je drevni i milosni Gospin kip star 254 godine. Napravljen je od drveta, Marija ima prirodnu kosu koja je uvijek dar neke štovateljice, zatim svilenu haljinu, plašt i pojas. Svilenu haljinicu ima i Isus. Gospa ima i svoju „krojačicu“. Naime, Marija Maček (59) iz Bilog Briga već

40-ak godina kroji i šiva odjeću Isusu i Mariji.

– Gospa ima više od 30 haljina, uglavnom kvalitetnih, od bijele svile, uz podsuknju, plavi plašt i pojas, a Isus ima „benkicu“ i haljinicu. Sve je to od tkanina koje su darovali Marijini štovatelji, nakon primljenih milosti i uslišanja. Ja sam to sama osmišljavala, krojila, dodavala detalje. Prije rata radila sam u modnoj konfekciji, pa sam neke krojačke poteze za Gospu morala obaviti na poslu. Nikada mi nitko za to nije prigovorio – sjeća se Marija koja u prosjeku skroji i sašije jednu haljinu godišnje, uglavnom pred Malu Gospu kada je na Gospinu polju najsvečanije i kad se na svete mise okuplja najveći broj vjernika. Stara Gospina kapelica ima i 20 lijepih oltarnika napravljenih uglavnom ručnim radom.

– Kako je za Malu Gospu i kirvaj u selu puno puta mi je „knap“ sve pripremiti kod kuće, peći kolače, briga oko djece jer svatko traži svoje. Tako ja jedne godine odlučim ne šivati Gospi haljinu. Bila sam trudna, obaveza puno, bilo je vruće i ja „preskočim“ Gospinu „ponovu“. Pred Malu Gospu strašno me zaboljela glava. Liječnik mi ništa nije smio dati, zbog trudnoće. Bilo je neizdrživo. Sklopila sam s Gospom „ugovor“: ako me prođe glavobolja, do sutra ću skrojiti i sašiti haljinu i tako svake godine, dok me zdravlje i oči budu služili. Istoga trenutka glava je prestala boljeti, a ja sam do jutra sašila haljinu Gospi, ljepšu nego ikad i tako sve do danas. Moram priznati: kako me od tada do danas više nikada nije uhvatila glavobolja – priča

nam Marija koja je na Gospinu polju gotovo svake nedjelje u godini. Svoje troje djece zavjetovala je Gospi, a da ona svojih ne ostavlja, svjedoči i primjer o prometnoj nesreći Marijina sina.

– Udario ga je automobil, letio je zrakom kojih 15 metara. Ja, u šoku, nisam mislila da je uopće živ. Ustao je sa zemlje i tješio me: »Mama, ništa mi nije, ja sam ovog trenutka bio na Gospinu polju. Kad je prema meni jurio automobil, vidio sam anđela kako je izašao pred mene i ja sam ti sad bio kod naše Gospe!« Kako neću zahvaljivati, kako neću pomagati drugima, uređivati kip, kapelicu i okoliš, a Gospine i Isusove haljine ostaju moja obveza do kraja života, odnosno dok me zdravlje bude imalo služilo. Bit će to moj dug. Nije ona meni udijelila milost samo glede sina, ali dugo bi trajalo kad bih vam ispričala sve zbog čega trebam dolaziti na Gospino polje – poručuje Marija.

ANA MIJATOVIĆ IZ KUTJEVA NAPISALA PREKO TISUĆU AFORIZAMA I PJESAMA

Gotovo pola stoljeća za orguljama župne crkve

Piše: Ljiljana Marić • Snimio: Duško Mirković

Nakon gotovo 20 godina stanke, na Badnjak 1958. godine u župnoj crkvi u Kutjevu ponovno se začuo zvuk orgulja, i to zahvaljujući tada sedamnaestogodišnjoj djevojci Ani

Mijatović. Naime, te je godine župnik pozvao za interesirane da se jave za sviranje orgulja.

– Javila sam se ja te još dvije djevojke. Župnik je izabrao mene jer je bio uvjeren da se ja neću udati zbog svoje invalidnosti. Tako sam počela učiti svirati orgulje kod sestara milosrdnica u Požegi, a na Badnjak te godina prvi put sam zaszvirala – kazala je danas 72-godišnja Ana. Glavna pjevačica u župnom zboru dugo godina bila je njezina majka, a posebno joj je drago što su u zboru uz odrasle žene pjevala i njihova djeca koja su nastavila i kada su odrasla i dobila svoju djecu. Baku Anu su prije deset godina naslijedili mlađi orguljaši. Osim ljubavi prema sviranju baka Ana pokazivala je talent i za pisanje. – Iako nisam imala škole, završila sam samo četiri razreda osnovne, napisala sam preko tisuću aforizama i pjesama od kojih se neke objavljene u *Betaniji*, časopisu za bolesnike, lokalnom listu i nekim lokalnim tiskovinama – kaže Ana. Ona je zahvaljujući tom svome talentu obradovala mnoge mladenice, majke i djecu, ali i župnika prigodnim recitalima u crkvi koje je pripremala za vjenčanja, Majčin dan, različite crkvene blagdane te imendane.

Preko zagrebačkog Caritasa zajedno s drugim invalidima godinama je išla na more, ali

i putovala na hodočašća u strane zemlje zbog čega je posebno zahvalna Jeleni Brajši. – Zahvaljujući zagrebačkom Caritasu, hodočastili smo i u Rim gdje me se posebno dojmio susret s papom Ivanom Pavlom II. s kojim sam se imala priliku rukovati – kaže Ana. Danas živi od skromne poljoprivredne mirovine, ali zahvaljujući tome što je naučila šivati, mogla je sama zarađivati za život te uplaćivati za mirovinu koja iznosi tek nešto malo više od 600 kuna. Danas zbog problema s vidom rijetko izlazi iz kuće, a vrijeme krati sjećanjem na sviranje u crkvi, lijepa druženja koja ju uz to vežu te zahvalu Bogu što je unatoč njezinoj invalidnosti pronašao način kako da ju učini sretnom i korisnom.